

CON ONG

tuần báo trào phúng đời lập

môn bài nhà nước cấp số 3716/TBTT/CH-BCI

Số 45

10 tờ

tuần lễ từ 8-11
đến 15-11-68

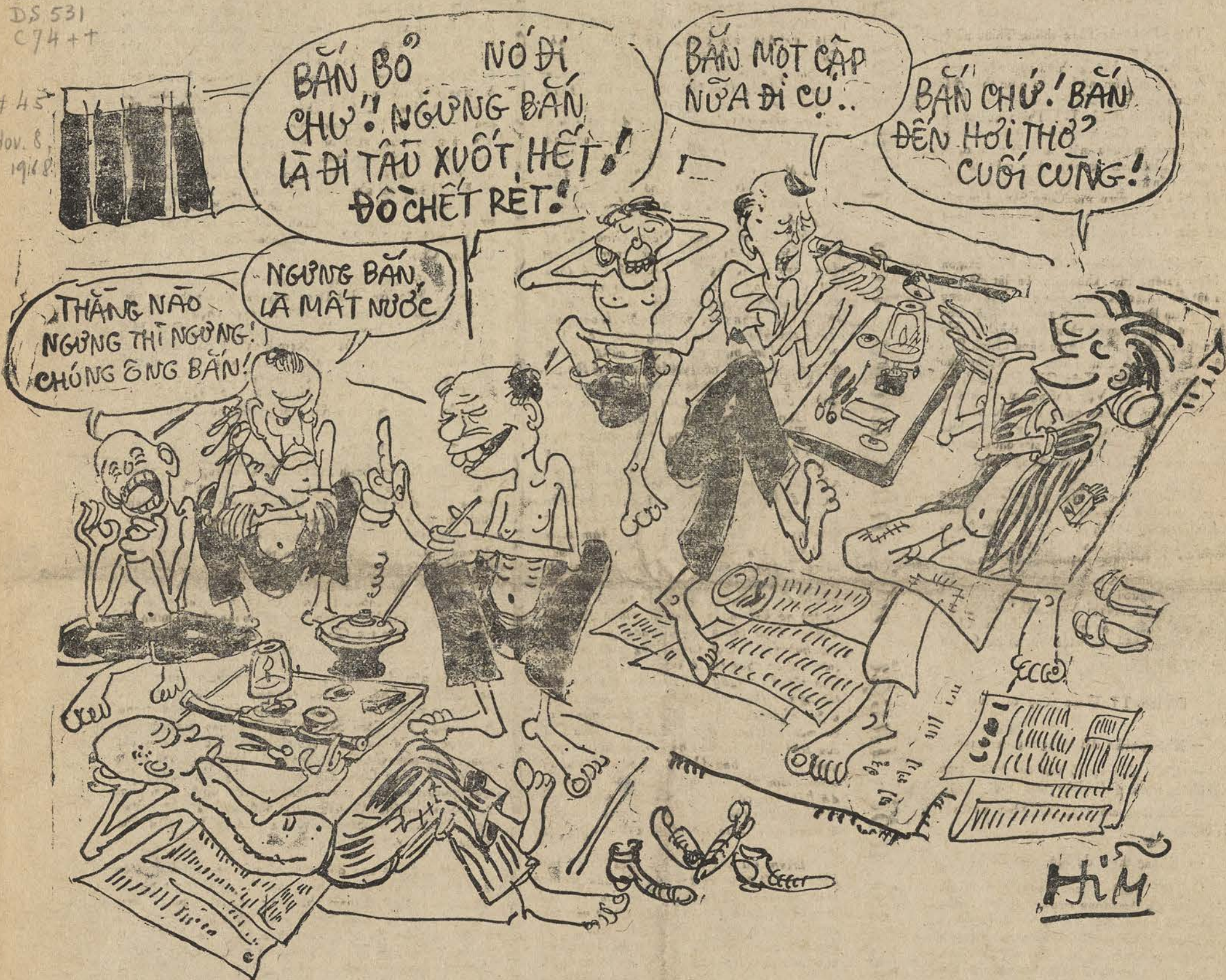
CHỦ TIỆM KIỂM ĐẦU BÈP: MINH VỒ

CỬA TIỆM 101 VÕ TÁNH SÀI-GÒN

ÔNG NÓI 91.905

Wason
DS 531
C74++

45
Nov. 8
1968

MỘT CƠ HỘI ĐỂ ĐOÀN KẾT...

Chúng tôi đã vô cùng xúc động trước cảnh Tổng Thống đọc thông điệp trước Quốc Hội lưỡng viện. Từ trước tới nay tuần báo Con Ong vẫn giữ lập trường đối lập với chính quyền, nhưng lần này, chúng tôi nhận thấy mình không có quyền đối lập. Đất nước đang đứng giữa cái vinh và cái nhục. Nếu không đoàn kết lại, chỉ cần một bước, cũng đã bước sang một cái nhục muôn đời.

Sự bấp bênh của vận nước đã làm cho chúng tôi ngậm ngùi mà nhận thấy mình có tội. Nhưng nhờ vậy, mới biết được cái khí thế chống Cộng của toàn dân đang bừng bừng sôi nổi. Tiếng vỗ tay cất quang bài thông điệp của Tổng Thống tới mười

tám lần, mười tám lần lửa cháy, làm sôi trong huyết quản giòng máu đấu tranh của một dân tộc bất khuất.

Muốn không mất nước, cần phải đoàn kết lại... Đây là một cơ hội để đoàn kết. Bây giờ cũng không phải là việc đặt nặng vấn đề lãnh đạo... Đoàn kết không có nghĩa là tôi theo anh hay anh theo tôi, mà đoàn kết có nghĩa là chúng ta cùng chung sức làm việc, cứu lấy đất nước.

Trong tất cả những bài viết trên mục này của Con Ong, bài này tôi muốn đặt một vấn đề đứng đắn. Tự tức, tự cường, đó là câu nói của Tổng Thống Việt Nam Cộng Hòa, đòi hỏi toàn dân phải thực hiện. Có tự tức mới có thể

tự cường. Nếu tự cường được, tiếng nói của chúng ta mới có thể vang tới khắp thế giới. Có tự cường, chúng ta mới có quyền gạt đầu, mới có quyền iác đầu với những đề nghị của bạn và thù để làm lợi cho dân tộc.

Chúng ta đã chia rẽ nhiều rồi. Chỉ vì chúng ta còn mong ý một lực lượng khác, chống đỡ với Cộng Sản họ chúng ta. Nhưng lần này, thật đã hết cơn ngủ mê. Bừng tỉnh để nắm chặt tay nhau tạo thành một bức tường thành, đủ để chống đỡ với kẻ ngoại thù và nội thù.

Viết tếu, nghĩ tếu, nhưng phải có một lúc nào trở về với con người đang hoang, đứng đắn... Lúc này không có quyền chằm

chọc. Con Ong đã thu vôi lại trong một lần và sẽ rất nhiều lần... Có thể trong tương lai, chúng tôi không còn gặp độc giả nữa, vì chúng tôi nhận thấy đường lối của chúng tôi là sai, là làm hại tới uy thế của cao trào chống Cộng. Xin được làm một người đứng trong hàng ngũ, như vậy cũng là đủ rồi.

Khi chúng tôi, những người chia rẽ nhất nước, mà lại hồ hào đoàn kết, thì các bạn xin hiểu cho là chúng tôi xúc động đến mực nào. Và chỉ ở giây phút này, chúng tôi mới thấy hạnh diện là vẫn còn nhiều thiện chí xây dựng.

Những thằng làm báo Con Ong là thế đó.

MINH VỒ

(Chủ tiệm Con Ong)

MỘT VIỆC PHẢI.

Thông điệp của Tổng thống Thiệu nở ở Quốc Hội như một quả bom. Sau 19 lần gặp thái thú Bun-Ke, không hiểu sức nén mạnh như thế nào mà sức nổ lại lớn như thế. Đối với những người muốn có một Chính Phủ Cộng Sản thì lời lẽ của T.T Thiệu quả nhiên rất phản động. Các môn phái có ác cảm từ trước đã coi ông như một kẻ khát máu, đang tâm quên cảnh núi xương sông máu và cần trở bước tiến hòa bình. Tuy nhiên, nếu những ai đã thừa hiểu mưu mô Cộng Sản. Lùi một bước tiến hai bước thì quả phải nhận hành động của T.T Thiệu là đúng.

☆ Hà Nội bị kẹt ở Chính Phủ Saigon là Hợp Hiến. Họ không muốn lật đổ. Vì nếu lật đổ Thiệu-Kỳ thì phải cho Giải Phóng Miền Nam lập Chính Phủ mới. Đó là điều Bắc Việt không muốn và không thể làm. Họ muốn thay Chính Phủ Thiệu bằng Chính Phủ Liên Minh Trịnh đình Thảo. Từ đó, họ cho Chủ tịch đoàn Mặt Trận Giải Phóng đi vô liên hiệp là vừa. Vậy những ai dù không ưa ông Thiệu, có nên quên điều đó để đón các anh hùng Cộng Sản không? Hãy biết rằng. Thối nát mức nào cũng sửa chữa được. Đã vào tròng Cộng Sản thì đừng hòng.

● Bản thân của Mặt Trận Giải Phóng trước nay chưa bao giờ được đóng vai chánh ở chính trường và chiến trường Việt Nam. Mà đa số nhân vật quan trọng trong mặt trận lại thuộc thành phần trí thức, tư sản miền Nam. Dù không có óc địa phương, chưa chắc những người này đã chịu nô lệ Miền Bắc. Chính Phủ Nam Việt hẳn nhiên cũng không thể chấp nhận mặt trận được. Chấp nhận là công nhận tại Việt Nam có ba Chính Phủ hay sau?

☆ Dù sao, TT Thiệu cũng có lùi vài bước.

- Không phản đối vụ ngưng oanh tạc
- Chấp nhận sự có mặt của Mặt trận Giải phóng trong phái đoàn Bắc Việt
- Sẵn sàng mở cuộc Hội Đàm mới với Hà Nội.
- Không tham dự Hội nghị Paris.

Ông TT Thiệu choàng anh Johnson là phải. Ông đã làm đúng cương vị của một nguyên thủ quốc gia có chủ quyền—hay muốn phục hồi chủ quyền đã bị mấy anh chánh khứa đánh mất mà còn to mồm, già họng kêu gào bảo vệ. Bao nhiêu cảnh lộn xộn đã xảy ra trên nước này từ 1963 đến nay đã làm mất Hiến Pháp, mất chủ quyền, mất Quốc trường, mất hết, mất hết. Bây giờ cơ sở mới phục hồi lại có người muốn đập đổ luôn. Thế thì có lạ không? Kể từ hôm qua, những anh nầm vùng lại bắt đầu vùng vẫy, rí tai về các mưu mô lật đổ Chính phủ. Họ quên rằng, trong cơn nguy biến, thù nhà phải nhường cho nợ nước. Cái gương Trần hưng Đạo để nợ nước trên thù nhà vẫn còn soi sáng. Há vì tư thù mà quên đại nghĩa hay sao?

● Còn anh Johnson thì cái thế ép bắt anh ta phải làm vậy. Ta có quyền chê anh vất chanh bỏ vỏ. Nhưng lần này thì không dám đầu, Cứ đợi mà xem.

minh vô đời thoại với nhà nước búp phụ đời thoại với nhà bếp

Kính gửi ông toàn quyền Bán cu «nhá glám».

Thưa ông toàn quyền,
Tuần trước, tiện thiếp gửi cho ông toàn quyền một lá thư với mỹ ý giúp ông toàn quyền khỏi mang tiếng là người chủ xướng vụ cướp ngày đôn đờ. Trong khi tiện thiếp ngồi viết thư cho một người nể tiếng khôn ngoan của nền văn hóa hai trăm năm Hiệp Chúng Coóc thì vắng vắng có nhiều lời chửi bới rất là... tiêu như nước. Xin sao lại ít câu:

— Mà bố nhà nó chứ, mẹ nó có ăn cắp, ăn xin đâu Mẹ nó «đi» thăm cả «môi». nó trả mẹ nó bằng đôn đờ. Giờ nó bảo đôn đờ đem mà chui đi.
— Cả lò cái quán lương gạo. Nó thủ đoạn thì thủ đoạn ở chính trường thôi, nó thủ đoạn cả ở nhà chứa điếm nữa ư?
— Đuột bộn tây của nó ra, không cho vào xi nách ba nữa!

Vân vân... Tiện thiếp, như đã giới thiệu với ông toàn quyền, là Thập Thành. Từ khi ông toàn quyền qua đây, tiện thiếp thì không «đi» Mỹ nên được anh em văn nghệ sĩ phong làm «điểm liêm sĩ». Đáng lẽ tiện thiếp đứng ngoài cuộc, coi chuyện đôn đờ biến thành giấy chui đi như một vụ trở mặt không lấy gì làm hợp vệ sinh của Mỹ coóc. Chỉ tiếc, là lãnh tụ của điếm và mẹ Mèo, tiện thiếp cần phải tranh đấu cho ra nhẽ. Nin lạng e nó tức cái mình mà, nó bí đường kính và (... khó nói thấy mồ).

Vụ án quyết của điếm Giao Chỉ ít triệu đôn đờ đi trước, mở màn cho vụ đơn phương ngưng oanh tạc Bắc Việt theo sau đã chứng tỏ chính sách của hoàng đế Bạt lửa Rông xon có nhiều đốm đờ cuối tháng (ây quên cuối nhiệm kỳ). Hoàng đế Rông xon không ngu nhưng quá đều. Và những kẻ làm việc với ông ta cũng đều cá mè một lứa. Rất may, Mỹ quốc sẽ tồn tại vì còn có CIA, một hoạt động liên tục chứ không chỉ hoạt động giai đoạn như mấy anh Dân Chủ hay Cộng Huê.

Thư này, thưa ông toàn quyền, tiện thiếp không trách móc cũng k'ông đòi ông toàn quyền thanh toán món đôn đờ rác rến nữa. Vì, quá giận kẻ chủ xướng vụ án quyết, đ' lương, toàn thể đi điếm từ Bến Hải đến Cà Mau, từ Vườn Lài đến Chuông Chó đã vô nát đôn đờ làm bông nhét vào băng mần «xec vi ét i dzê nich» cả rồi! Bây giờ, thực sự, chỉ em của tiện thiếp thấy đờ la Mỹ dù xanh hay đỏ, tím hay vàng đều nặng mùi tanh tươi. Ấy, kể ra thì nó hơi muộn nhưng muốn còn hơn không. Tiện thiếp nghĩ rằng chính sách của hoàng đế Bạt lửa Rông xon mà ông toàn quyền thực thi ở Giao Chỉ nó đã hăm lăm rồi đó. Ngay cả đi điếm còn bị mũi thì người thức giả, trong nước tiện thiếp chấp nhận sao nổi. Lịch sử nước nào cũng có một thời gian u ám. Lịch sử Giao Chỉ của tiện thiếp nó đen hơn mồm chó từ ngày quên gài cửa hậu để cho cổ oăn Mèo nhầy chôm chôm vào nội bộ lũng đoạn. Nay thì đã hết. Đã cáo chung một giai đoạn Phủ Toàn Quyền thảo thư, thảo thông cáo, quý vị lãnh đạo Giao Chỉ đau khổ mà kỷ lìa lìa.

Điểm đã chề tiền Mỹ. Tri thức khoa bảng sẽ hết «for rent». Ấy vì dân chúng Việt Nam đã có lãnh tụ quả cảm Nguyễn Văn Thiệu. Ông toàn quyền đừng nên cay cú Tổng thống Việt Nam. Đứng sau Người, bây giờ, là 12 triệu dân. Đưa nào toan đờ trò đảo chính, nó sẽ vỡ mặt.

Chào ngậm ới hạt tiêu
THẬP THÀNH
(Điểm hồi hưu)

ĐIỂM ĐÃ THẤY MÙI TANH CỦA ĐỜ LA MỸ

Chí sĩ Minh Võ khen loạn cào cào xong, bèn nói:
— Đoàn Văn nghệ Chuông Chó sẽ sang Mỹ trình diễn văn nghệ. Tôi không muốn «đoàn ta» trình diễn văn nghệ dân tộc thuần túy. Mà muốn «đoàn ta» diễn rất văn nghệ tạp lục cu ly nhằm bôi nhọ triều đình Bạt lửa Rông xon hoàng đế. Triều đình Rông xon phản bội chúng ta. Ta phải vạch mặt bọn nó trước nhân dân Mỹ cao cả. Tôi chấp nhận vợ bèo gạt tếp vào «đoàn ta».

Sau lời tuyên bố hùng hồn của chí sĩ Minh Võ nhân viên Nhuệ Khí ở Hội Đờ Uoi uvét định đem vợ đi và vợ ông này đeo theo cô Minh Toét ca sĩ bà già giết giặc làm ca sĩ «xơ chua». Nhân viên Quan Viên một chuyên viên nghi lễ đặc trách công việc chỉ huy chí sĩ Minh Võ trong các cuộc lễ lạc cũng đi. Khiến văn hào Mai Thảo khóc thét lên vì xấu hổ. Dù sao với chương trình mới thay đổi vào giờ chót khi Bạt lửa Rông xon đơn phương ngưng oanh tạc Bắc Kỳ, những kẻ kể trên vẫn cứ phom phom đóng góp vào sự quấy rối bôi nhọ của Đoàn Văn Nghệ Chuông Chó tại hải ngoại.

Đoàn Văn Nghệ Chuông Chó đã có mặt tại Broadway, kinh đô kịch nghệ của Hiệp Chúng Coóc. Broadway là nơi mơ ước của tài tử màn bạc ở Hollywood. Nhiều tài tử đã lên hàng minh tinh đều muốn được diễn kịch ở Broadway. Nhưng ít có người thành công. Ngược lại, ở Broadway mà qua Hollywood, thành đế như bởn. Có điều là những kịch sĩ khét tiếng của Broadway đều chề Hollywood. Họ không thêm đóng phim. Với họ, kịch mới là nghệ thuật vì ở đó thiên tài đối diện với nghệ thuật chứ cóc cần xảo thuật. Thế mà Đoàn Văn Nghệ Chuông Chó lại chơi trội. Đòi diễn ở Broadway. Ông đại sứ Bùi Diễm, cái ghế lung lay chân, lay mỗi cả tay mà chí sĩ Minh Võ cứ cương quyết đòi diễn. Khiến ông đại sứ bẽ mặt vì khôn vật đành phải cáo ốm không có mặt trong buổi trình diễn ra mắt của Đoàn Văn Nghệ Chuông Chó.

Buổi tối hôm đó, rạp Thaeater of China, một rạp cải lương Mèo lớn nhất Broadway, đã đông nghịt người. Khán giả toàn tai to mắt lớn của mấy chục tiểu bang Hoa Kỳ đi máy bay xe lửa tốc hành tỵ cư. Dân Mỹ có cái đặc tính thích của lạ. Xem kịch Mỹ mãi cũng chán. Họ muốn xem nước mọi từ Á Châu sang có trò gì mới hơn mọi da đen, mọi da đỏ không. Vì thế, rạp chật ních. Trước khi mở màn, chí sĩ Minh Võ nhân danh trưởng phái đoàn, vén môi lên đọc một bài «đít cua» như sau:

— Thưa quý vị,

Thật là vinh hạnh to to bở cho chúng tôi, Đoàn Văn Nghệ Chuông Chó, được gặp quý vị nơi đây, trong tinh thần tốt đẹp của những người hâm mộ nghệ thuật đi thường thức nghệ thuật. Mỗi nhà ai quốc của chúng tôi, khi cảm thấy tủi thân, đều cảm khát vài đường «Dân tộc tôi là một dân tộc có bốn ngàn năm văn hiến». Đó là dĩ vãng. Còn hiện tại bốn ngàn năm văn hiến đi vắng xa, đi phiêu hốt chưa về. Cho nên, tôi xin phép quý vị không dám đề cập tới nền văn hiến bốn nghìn năm, cũng không dám cả gan nhận đoàn mình là đại diện cho dân tộc Giao Chỉ mà chỉ thành thực phô trương cơ biên như một đoàn hát tư nhân.

Lát nữa đây, quý vị sẽ được thưởng thức văn nghệ Chuông Chó, một nền văn nghệ mà, tôi nghĩ rằng, chỉ ở một xứ sở nhỏ bé nào trên thế giới bị kẹt dí trong hai giọng kim Cộng Sản và Tư Bản phản bội mới chế ra được nó. Có Tư Bản là có rác rưởi. Rác rưởi của bất công, tham nhũng, thối nát, máy móc, lừa gạt. Trong đống rác đó, vì trùng Cộng Sản sinh sôi nảy nở. Người dân tiêu như nước quốc cựa quậy không nổi, tất nhiên phải phốt ra một sự chống đối bằng trào phúng, hoạt kê. Văn nghệ Chuông Chó chính là vô khí kích cả Tư Bản lẫn Cộng Sản vậy.

Những đứa ngu dốt trên thế giới đã nghĩ rằng ngôn ngữ trào phúng thời đại hôm nay là ngôn ngữ bí ẩn. Thực ra, chỉ có sự tham nhũng tư tưởng, tham nhũng vật chất, ích kỷ, quan liêu, «cao bồi bán én» mà lại khoái báo thiên hạ bí ẩn mới là những đứa bí ẩn. Tôi chống đối những kẻ đó tới cùng dù chúng là cái thứ gì trên trái đất này cũng mặc cha chúng nó. Văn nghệ là của muôn đời. Những tên lái buôn muốn làm ngư sử văn nghệ, chúng chỉ diễn trò múa rối. Văn nghệ sẽ đốt cháy chúng, sẽ bỏ tù chúng muôn đời. Chúng tôi, có thể coi Johnson, Humphrey, Bunker, Fulbright chẳng là cái chó gì cả. Nhưng còn sống còn thờ, chúng tôi còn kính trọng Mark Twain, Henry Miller, Ernest Hemingway, Faulkner John Steinbeck văn văn...

Niềm cảm thông muôn thuở của loài người vẫn bắt nguồn từ văn nghệ. Có cần biết Tolstoi là người Nga đâu, chúng tôi vẫn trọng vọng Tolstoi và dành War and Peace của ông ở nơi cao nhất của sự thưởng ngoạn. Đọc André Maurois, André Malraux, André Gide, Françoise Sagan, Jean-Paul Sartre, chúng tôi đâu có nhớ họ là kẻ thù của chúng tôi vì anh em bà con họ đã xâm lăng chúng tôi, hãm hiếp gái nước tôi. Không, văn nghệ không có biên giới. Văn nghệ ở trên cả tôn giáo và chính trị. Một nhà văn nước tôi là Mai Thảo đã ví văn nghệ như tờ phở. Văn nghệ nước nào cũng giống tờ phở dù lệ bệ của một tờ phở. Chỉ khác tờ phở có ngon hay không.

phóng sự
sống sượng

SÁNG TÁC TẬP THỂ

Trong tinh thần ấy, Đoàn Văn Nghệ Chuông Chó là một gánh phở. Quý vị sẽ đón phở Giao Chi, sẽ đón một thứ mà chúng tôi hành diện như đã hành diện mình có bốn nghìn năm văn hiến. Và, thưa quý vị, phở đã chan nước dùng, mời quý vị cầm đũa và muỗng

Chí sĩ Minh Võ cúi thật thấp chào khán giả. Săm sét vỗ tay nôi dậy hàng mười phút đồng hồ. Rồi màn mở. Ban kịch Phòng Lịch chơi vở kịch nhan đề «*Ồi ông toàn quyền ơi, ông xơi mất của tôi rồi!*».

MÀN MỞ

Một thiếu phụ nằm trên giường ngó bức ảnh người chồng đi chinh chiến miền xa. Nàng nghiêng đầu khẽ gọi

Thiếu phụ.— Ông toàn quyền ơi!
Một con mèo từ đầu nhảy xuống giường. *Thiếu phụ* ôm ấp con mèo, nựng nịu...

Thiếu phụ.— Tôi tin ông toàn quyền lắm. Ông toàn quyền đừng chơi xỏ tôi nhé! Đừng làm hại người thân của tôi nhé! Đừng bắt bồ mí rần nhé!

Ông toàn quyền.— Meo, meo, meo... Ông toàn quyền chạy mất. Người chồng từ xa bỗng về. Nhớ vợ quá, chàng không tắm rửa gì cả, cứ để phong sương trên áo và màn một quả «*văn nghệ tạp lục*» trên giường. Xong đâu đó, chàng vẫn mặc đồ của ông Ê đông và nâng mặc đồ của bà E và.

Chàng (nổi giận).— Tao đi xa, mày ở nhà á tình lè mí lự thẳng nào tên là Toàn Quyền hả? Mày gọi nó tới chơi với mày suốt ngày.

Thiếu phụ (ngạc nhiên).— Ai nói với mình vậy?
Chàng.— Bà con lối xóm đồn rùm lên.

Thiếu phụ (chợt nhớ ra).— A, ông toàn quyền đấy mà. Đề em gọi ông toàn quyền ra mắt mình nhé! (Bên gọi) Ông toàn quyền ơi, xuống đây chơi. Ông toàn quyền mèo nhảy phóc từ nóc nhà xuống

Thấy con nhộng của chàng giống con chuột vừa bị chết đuối trong lọ mỡ, ông toàn quyền ngửa răng đón một cái.

Chàng (ôm nhộng).— Ồi giờ ơi, ông toàn quyền cần mắt cái con... nhộng của tôi rồi!

MAN HA

Khán giả vỗ tay sôi nổi. Đây toàn là trí thức Mỹ đều thông hiểu văn chương tiểu lâm bình dân Giao Chi nên họ khoái tình thần hài hước cao độ của vở kịch ngắn. Vở kịch nhằm chửi một hạng toàn quyền bang bang, phần trăm ở Giao Chi. Có người liên tưởng ông toàn quyền Bàn cu. Nhưng không, vở kịch chửi cha ông toàn quyền Đờ cu thời xưa. Sau vở kịch trào lộng trứ danh của Phòng Tích là màn nhạc kịch do ban nhạc nhà đờn Tô Bia diễn tả.

Đại ý: Ban nhạc cử bài «*From here to eternity*» rút từ phim «*Tant qu'il y aura des hommes*» ra. Một con diêm Giao Chi thoát y vũ, chỉ còn mặc mỗi cái xi-líp và cái cạp xề. Nó móc từ xi-líp ra nắm đờ la đờ. Rồi cầm từng tờ diêm tóa một sự chùi. Về mặt con diêm rất náo nê bi đát. Khán giả hiểu ngay là chính sách ăn cướp ngày của hoàng đế Bật lửa Rông xon đã bản cùng hóa diêm Giao Chi.

Khán giả phần nộ:

→ Không thể chơi cái trò xỏ lá đó!
→ Xuống đường bắt Rông xon thanh toán ngay vụ ăn cướp đờ la đờ!

— Dân tộc Mỹ không có tác phong cu ly ấy!

— Tội nghiệp dân diêm Giao Chi!

Màn nhạc kịch thành công trên sự tưởng tượng của chí sĩ Minh Võ. Dân Mỹ đã xúc động phát... xấu hổ. Đại cường quốc Huê Mỹ mà dờ cái trò ăn cướp, đờ lường đó thì tủi hổ vô cùng. Đoàn Văn Nghệ Chuông Chó phải ngừng nửa tiếng để khán giả Mỹ tỏ thái độ với Rông xon và chính sách xỏ lá của hoàng đế. Ấy, văn nghệ nó ở trên chính trị, Nhưng biết lợi dụng nó cho chính trị thì tác dụng của nó mạnh hơn nguyên tử. Nó là nguyên tử làm tung tâm đờ hồn người ta. Những kẻ ngu ngốc đâu biết tác dụng của văn nghệ khi dùng nó mở đường cho chính trị. Bởi thế, họ đã chủ trương văn nghệ phi chính trị vào công cuộc đấu tranh chính trị.

KỶ SAU TIẾP

TRONG HỌ NGOÀI LÀNG...

MỒ BÁO rêu rao

* *Mồ này cả tiếng lại dài hơi
Mấn cán ra tay chẳng phải chơi
Mộc đặc vang lừng trong bốn cõi
Kim thanh chuyên động khắp đôi nơi*

Lốc cốc cốc...

Lốc cốc cốc...

Lốc cốc cốc...

Trình nhân dân Huê Mỹ hay:

ÔNG TOÀN QUYỀN BÀN CU

Thưa ông,
Ngày xưa chúng tôi đã được hân hạnh phục vụ một thẳng toàn quyền Tây tên gọi là Đờ Cu. Toàn quyền thời đó là một thẳng thực dân mũi lõ, một thẳng đáng phỉ nhổ vì tác phong bang bang của nó. Nó được cái quyền... toàn quyền kẻ cả toàn quyền «*fe la mua*» với vợ ông vua Bảo Đại. Trước toàn quyền, dân tộc bé nhỏ, bất hạnh của chúng tôi được công trên lưng bầy thái thú Tàu (trung tự lũ lãnh tụ Bắc Việt đang công trên lưng bầy cố vấn Trung Cộng). Bầy thái thú so với đám toàn quyền không có gì khác lạ về sở trường ba que xỏ lá cả. Thế rồi chúng tôi độc lập. Khung trời ngoại giao mở rộng. Chúng tôi được chơi mí lự đại Mèo cóc để được tiếp đón quý vị đại sứ Mèo qua đây.

Thưa ông,

Tôi quên bu nó tên quý vị đại sứ Mèo mà chỉ còn nhớ ông Cabot Lodge mỗi lần đi nhà thiá sỡ với ông khố. Với chúng tôi, Cabot Lodge có nghĩa là Raincoat là «áo mưa» vì ông Lodge đã làm mưa làm gió ở chính trường Giao Chi Ông Lodge «*thí*» anh em ông Diệm làm rối loạn Giao Chi và đồng thời đưa lên ngôi thần tượng một số chính khứa thầy chùa Ông Lodge không lưu lại Giao Chi một kỷ niệm quý báu nào trừ những thủ đoạn trục lợi của một tay sai Wall Street. Ông Lodge đi, ông khệnh khạng qua đây. Ông qua đây với một đĩ vãng ghé gým là từng gày sóng gió tại Santo Domingo. Ông nổi tiếng là chuyên viên «*bình định*», chuyên viên «*điều đình*». Từ ông sang Giao Chi, cái tình hữu nghị nó lạnh ngắt Ông múa võ vườn hoang, tướng ông là thánh con.

Anh em chúng tôi bèn suy tôn ông làm toàn quyền bởi vì ông quá hồng đỏi với ông Sáu Lèo khi ông này dám thộp mấy thẳng Vẹm gộc toan đi một đường là lướt với ông ở Tòa Đại Sứ.

Thưa ông,

Báo chí ngoại quốc đã đánh tin về Mèo cho rằng báo chí Giao Chi miệt thị ông, gọi ông là «*gu vọc nơ*»! Thực sự chỉ có anh em Con Ong chúng tôi suy tôn ông thôi. Chúng tôi, kẻ gọi ông là ông toàn quyền Bunke, kẻ gọi ông là ông toàn quyền Băng qu... Nhưng hôm nay sau quyết định đều đặn của hoàng đế Bật lửa Rông xon, đơn phương ngưng oanh tạc Bắc Việt, tôi liền nghĩ tới thẳng toàn quyền Đờ cu và long trọng báo cho ông hay chúng tôi quyết định đơn phương—cũng đơn phương—gọi ông là ông toàn quyền Bàn cu. Số báo Con Ong này chưa thể thống nhất tên ông. Tôi hy vọng từ số sau, ông sẽ là toàn quyền Bàn cu ở mọi hàng cùng ngõ hẻm Con Ong. Tôi cũng xin báo đề ông hay chúng tôi sẽ tố cáo trước dư luận thế giới và nhân dân Mỹ thái độ bản của hoàng đế Bật lửa, phó vương Hăm ba li he và ông toàn quyền. Chào Bunker thành Bàn cu.

PHÁO ĐÀI CỦA NHÀ TOÀN QUYỀN BÀN CU

Ông toàn quyền Bàn cu, chuyên viên đảo chính của hoàng đế Bật lửa Rông xon, mời cho xây bốn cái pháo đài quanh phủ Toàn Quyền ở đại lộ Thống Nhất Sài Gòn. Một toan tính gì đây? Đề ứnh Việt Cộng nếu chúng kéo về thủ đô quân nữa? Vô lý. Triều đại về chiều của hoàng đế Bật lửa Rông xon đã «*ô kê Salem*» mí lự Việt Cộng rồi mà. Vậy thì, chắc chắn là ông xây pháo đài đề... dọa Tổng thống và nhân dân ta. Ngẫm ý: hể ông báo ký thông cáo chunz không ký, ông sẽ đạo diễn đảo chính. Và Phủ Toàn Quyền sẽ là Bộ Tham Mưu của quân đảo chính. Dự ý nghĩ khôi hài rề tiền văn nghệ tạp lục đó đi, ông toàn quyền Bàn cu! Sau thông điệp 2-11 của *anh hùng cứu quốc Nguyễn Văn Thiệu*, toàn dân, toàn quân Việt Nam đã xúc động và nguyện ủng hộ Tổng thống Thiệu đến cùng trong sứ mạng chống đối Thủ và và giải hóa áp lực của Bàn. Người Giao Chi đã cúi lâu

roi. Nay ngàng mặt và không bao giờ cúi nữa. Xưa, từ tiền chúng tôi đã dám ném đất cho mát di tích ở nhục «*đồng trụ Mã Viện*», nay, chúng tôi há không dám ném đất cho Phủ Toàn Quyền biến thành nấm mồ chôn bọn phản bán, bọn nuốt lời hứa một cách bi đỉ chỉ vì quyền lợi của đảng của chúng nó hay sao! Người Giao Chi vốn hiền lành, nhân nhục. Nhưng khi hết chịu nổi, hai người đàn bà Trưng Trắc, Trưng Nhị đã cời váy đập lên mặt thái thú Tô Định, ông toàn quyền Bàn cu biết không?

VỀ ĐI THÔI, VỀ ĐI THÔI

Nhân dân miền Nam tự do khuyến ông toàn quyền Bàn cu nên khăn gói quả mướp về đại Mèo cóc gấp. Làm một nhà ngoại giao nước đàn anh mà để nước đàn em dờ thộp cổ giam giữ làm con tin (dân biểu Nguyễn Đắc Dận đòi bắt toàn quyền Bàn cu nhốt lại làm con tin) thì nhục quá. Thiết tưởng, nếu ông còn liêm sỉ, ông đừng nên đòi yết kiến Tổng thống của chúng tôi nữa. Hãy nghĩ tới sự khinh bỉ của các nhân viên ngoại giao đoàn dành cho ông hôm 2-11 ở Thượng Viện Giao Chi và thu đờ đờ nghề... toàn quyền về nước là vừa. Đất nước chúng tôi không muốn chứa chấp những đờ phân bội lý tưởng tự do, bình đẳng của các vĩ nhân Lincoln, Washington, Kennedy... Ông toàn quyền nên nhớ kỹ điều đó. Và nhớ kỹ điều này nữa: Ngôi vị bá chủ của Mỹ sẽ không thể duy trì bằng sự phân bội, lừa lọc, xí gat các nước tiền nhực. Ngày nào, các dân tộc nhực tiêu Á, Phi chế bỏ Mỹ, ngày đó con dao nhọn Cuba sẽ cắt đứt cường hợm Mỹ khỏi Trung, Nam Mỹ Châu. Và đại Mỹ cóc chỉ còn là con cạp giấp đứg nghĩa của cạp giấp. Và đi là thành quả của chính sách Mỹ do Bật lửa Rông xon đang vẽ vời rất bản thủ trên tình hữu nghị Việt Mỹ.

Trình nhân dân Huê Mỹ hay.

Lốc cốc cốc...

Lốc cốc cốc...

Lốc cốc cốc...

MỒ BÁO

NOC ĐOC

CƠ QUAN TRANH ĐẤU CỦA HỘI ĐƯỜI ƯƠI
Chủ nhiệm MA CÀ CHỚP Chủ bút MA BÙN Giám đốc chính trị MA CẠO

Đơn phương ngưng oanh tạc toàn thể Bắc - Việt

Johnson đã tự lột mặt nạ coi quyền lợi đảng mình trên hết

« CHO » VNCH THAM DỰ HỘI NGHỊ BA LÊ CÙNG VỚI MẶT TRẬN GIẢI PHÓNG MIỀN NAM, JOHNSON ĐÃ TỎ RA « HỖN XƯỚC » ĐẾN CỰC ĐỘ.

VIỆT NAM CỘNG HÒA KHÔNG PHẢI CON CÁI CỦA MỸ MÀ JOHNSON CHƠI TRÒ « CHA MẸ ĐẶT ĐAU CON NGỒI ĐÁY »

Cái gì phải đến, đã đến. Sau hàng chuỗi ngày làm áp lực với VNCH để lùi bước trước quân địch bằng cách ngưng oanh tạc toàn thể miền Bắc, nhưng Việt Nam vẫn giữ vững lập trường. Cuối cùng, Johnson đã đầu hàng một mình bằng cách ra lệnh ngưng oanh tạc vào sáng 1-11-1968.

Người ta không ngạc nhiên trước lệnh ngưng oanh tạc của Johnson, từ lâu, cả thế giới đều cảm chắc có chuyện đó, và bình tĩnh chờ đợi. Việc ngưng oanh tạc BV, trước sau gì nó cũng phải xảy ra, nhưng không ai ngờ nó xảy ra một cách « lòi dòi » như vậy.

Mỹ đã lai rai oanh tạc Bắc Việt để trả đũa mấy vụ tấn công, từ cuối năm 1964. Mãi tới ngày 7 tháng 2 năm 1965, Chính phủ Việt Mỹ mới công bố một thông cáo chung, nói rõ việc oanh tạc thường xuyên Bắc Việt, để ngăn chặn những sự xâm nhập phá hoại miền Nam từ miền Bắc. Và Mỹ oanh tạc BV do sự thỏa thuận của Chính phủ Nam VN, để bảo vệ Nam VN.

Như vậy, việc oanh tạc miền Bắc là một bộ phận của chiến tranh xảy ra tại miền Nam. Mục đích oanh tạc miền Bắc đã quá rõ rệt.

Từ lâu, mỗi lần Bắc Việt đòi ngưng oanh tạc, Mỹ đều nói rằng chỉ ngưng khi nào Bắc Việt cam kết thôi xâm nhập phá hoại miền Nam. Mỗi lần Bắc Việt kết án Mỹ xâm lăng BV bằng các hành động oanh tạc, Mỹ đều trả lời là Mỹ oanh tạc miền Bắc theo lời yêu cầu của Chính phủ miền Nam, để bảo đảm sanh mạng của dân chúng và binh sĩ tại Nam VN.

Cho đến nay, Bắc Việt vẫn chối không xâm lăng miền Nam và nhất định không chịu cam kết xuống thang chiến tranh. Nhất định đòi Mỹ ngưng oanh tạc vô điều kiện. Mỹ làm bành dãi Bắc Việt đáp ứng mãi. Nhưng Bắc Việt biết Mỹ sắp bầu cử, thế nào Johnson cũng phải ra lệnh ngưng oanh tạc, để hốt phiếu cho con gà nòi

Hăm Phay-Quả nhiên. Johnson đành đầu hàng Bắc Việt bốn hôm trước ngày bầu cử.

Khi đơn phương ra lệnh ngưng oanh tạc vô điều kiện trên toàn thể lãnh thổ BV, Johnson đã tự lột mặt nạ của mình, và hiện nguyên hình trần trụi trước dư luận thế giới.

1) Trước hết, BV luôn luôn chối không xâm lăng miền Nam kết tội Hoa Kỳ xâm lăng miền Bắc, và đòi Mỹ ngưng oanh tạc BV vô điều kiện. Nay Johnson làm đúng như sự đòi hỏi của Bắc Việt, thế là tự thú nhận hành động xâm lăng của mình tại miền Bắc.

2) Hoa Kỳ luôn luôn tuyên bố là oanh tạc BV để bảo vệ Nam VN, theo lời yêu cầu của Chính phủ Nam VN. Nay Nam VN vẫn còn đang bị đe dọa thường trực. Chính phủ VN chẳng những không yêu cầu Mỹ ngưng oanh tạc BV, mà còn thấy việc tiếp tục oanh tạc miền Bắc là cần, cho đến khi nào BV chịu cam kết đáp ứng. Nhưng Mỹ đơn phương tự ý ngưng oanh tạc, thế là Mỹ đã trắng trợn phản bội những lời cam kết với Nam Việt Nam.

3) Nếu quả thật Johnson là người yêu chuộng hòa bình, đành phải chấp nhận mọi hiểm nguy, mạo hiểm ngưng oanh tạc để hội nghị Ba Lê sớm có kết quả, tại sao từ sáu tháng qua, Johnson không ra lệnh ngưng oanh tạc? Tại sao phải đợi tới phút chót, bốn ngày trước khi bầu cử, mới ngưng oanh tạc? Điều này chứng tỏ Johnson chỉ muốn hốt phiếu cho đảng mình.

4) Ngưng oanh tạc vô điều kiện miền Bắc, chẳng những làm tăng thêm sự đe dọa đối với nhân dân Nam VN, mà còn đe dọa trực tiếp sanh mạng của trên nửa triệu lính

Mỹ tại VNCH. Một tướng Mỹ mới đây đã tuyên bố: trước khi ngưng oanh tạc, BV phải cần 100 ngày để chuyển khí giới tới Nam VN. Sau khi ngưng oanh tạc, BV chỉ cần 10 ngày. Như vậy, khi ra lệnh ngưng oanh tạc, Johnson đã đem sanh mạng của lính Mỹ hy sinh cho quyền lợi phỏnhea của đảng Dân Chủ. Johnson làm Tổng Thống Mỹ, nhưng thật ra, chỉ lo bảo vệ quyền lợi riêng cho đảng Dân Chủ mà thôi. Một người coi quyền lợi đảng trên quyền lợi Quốc Gia và Quốc Tế, nên ngày 31-3 vừa qua Johnson quyết định không dám tái ứng cử, là rất phải. Vì có tái ứng cử, cũng thất bại chưa chắc, Dân Mỹ chỉ làm một lần, mấy khi làm hai lần.

5) Với hành động đầu hàng của Johnson, một lần nữa, đảng Dân Chủ Mỹ đã tỏ ra có truyền thống phản bội đồng minh, và có truyền thống « vừa đi... vừa run. » vụ bỏ rơi Tướng giới Thạch năm 1949 để nhường lực địa Trung Hoa cho Cộng quân, là quyết định của đảng Dân Chủ. Tướng Mac Arthur đang bách chiến bách thắng Cộng quân Cao ly, đã bị cách chức, một vụ cách chức bản nhất lịch sử, cũng là quyết định của đảng Dân Chủ. Ông Diệm, kẻ được Mỹ ủng hộ hết mình, cuối cùng, đã bị Mỹ diệt, cũng do đảng Dân Chủ. Bây giờ, trong khi Nam Việt Nam đang thắng trận, thì Johnson đóng vai cứu tinh của quân thù, nhưng bỏ một cách phiêu lưu để hốt phiếu cho đảng Dân Chủ!

6) Cái « hỗn » nhất của Johnson trong diễn văn ra lệnh ngưng oanh tạc ngày 1-11, là nói rằng: «Phiên nhóm thường xuyên tại hoà đàm Ba Lê sẽ nhóm vào thứ Tư tới, 6-11, và tại phiên nhóm đó, đại diện Chính phủ VNCH được tự

(Xem tiếp trang 5)

TRÔNG ĐÁNH XUÔI KEN THỜI NGƯỜI HAY ÂM MƯU GÌ ĐÂY?

Chánh phủ Sài - Gòn chống Liên Hiệp trong khi Đại Sứ Lâm ở Paris MỜI LIÊN HIỆP ẮN NHẬU TƠI BỘI

Nhân dịp quốc khánh 1968 tại Paris, Đại Sứ Phạm Đăng Lâm, Tổng lãnh sự Việt Nam tại Pháp, kiêm trưởng phái đoàn Việt Nam đánh du cửa sổ quan sát hoà đàm Paris, đã tổ chức một bữa tiệc lớn có tới 1200 người tham dự.

Trong số quan khách dự tiệc có cả các Chánh khách dân tây như Bưu Lộc, Nguyễn Văn Tâm, Trần Văn Hữu, Nguyễn Văn Hình... Có lẽ, đây là lần đầu tiên, từ mười mấy năm nay, các chính khách trên đã được mời tham dự lễ quốc khánh của Nam VN. Ai cũng biết họ là những người dân Tây khi còn cầm quyền cũng như lúc thất thế họ lo bảo vệ quyền lợi của «tổ quốc» Pháp hơn là thuộc địa Đại Ngu.

Hơn nữa, từ mười mấy năm nay Chánh phủ VN luôn luôn chủ trương chống liên hiệp với Cộng Sản và chống trung lập, trong khi các chánh khách trên luôn luôn theo luận điệu của quan thầy De Gaulle, hô hào trung lập và liên hiệp với Cộng Sản.

Hơn lúc nào hết, Chánh phủ Sài Gòn đang quyết liệt chống lại việc liên hiệp với Cộng Sản. Chỉ vì tuyên bố muốn nói chuyện với Cộng Sản.

MANG CHUÔNG ĐI ĐÁM NƯỚC... LÈO

Nền văn nghệ nhà nước... tỵ cấp, có vẻ đang khởi sắc tợn.

Sau đoàn Văn nghệ Việt Nam lên đường sang Tây. Một đoàn văn nghệ thứ hai lại lên đường sang phở điển tài nghệ bên Lào. Đúng là mang chuông đi đấm nước Lèo! Đoàn này Lèo du trong vòng mười ngày, nhân dịp hội chợ That Luang. Tất nhiên, mọi người đều biết trước là đoàn sẽ gặt hái kết quả to lớn. Hề cứ đi bằng giầy thông hành công vụ của Bộ Ngoại Giao, là y như thế nào cũng thân hoạch kết quả mỹ mãn.

Nghe đâu, đoàn này có cả «kỳ nữ» Kim Cương. Phen này, dân Lào tha hồ bú sữa Kim Cương.

Ông Phan quang Đán mất bố nó cái ghế Quốc vụ Khanh kiêm Tổng trưởng chiêu hồi thơn phưng phực. Chỉ vì chủ trương liên hiệp với Cộng Sản «Tông thống khuyến mã» Trương đình Dzu phải ra tòa lãnh 5 năm tù. Trong khi ấy, người đại diện của Tổng thống VN tại Pháp là Đại Sứ Phạm Đăng Lâm Chánh thức mời các Chánh Khách chủ trương trung lập và liên hiệp dự lễ Quốc Khánh. Ngay sau khi dự lễ Quốc Khánh, Trần Văn Hữu đã tuyên bố với hãng thông tấn AFP rằng ông muốn Chánh phủ Sài Gòn, nên tham dự Hoà đàm Paris theo sự xếp đặt của ông Johnson, và lập chánh phủ liên hiệp với Cộng Sản.

Người xưa thường bảo: «Hãy nói cho biết anh chơi với ai, tôi sẽ biết anh là người thế nào.» Đại Sứ P.Đ. Lâm chơi với các Chánh khách dân Tây chủ trương liên hiệp. Vậy chúng ta có thể biết ông là người như thế nào. Cá nhân ông Lâm thế nào, mặc kệ ông. Nhưng khi ông đại diện cho Chánh phủ Sài Gòn giao du thâm mật với bọn chủ trương liên hiệp, lập trường của Chánh phủ Sài Gòn như thế nào?

Ông Lâm tự ý làm như vậy, hay thi hành sứ mạng do Chánh Phủ Sài Gòn trao phó? Chánh Phủ Sài Gòn giải quyết vụ này ra sao?

con ong trang

Tin tức... MINH

TỪ LẬP TRƯỜNG CỦA TỔNG THỐNG ĐẾN THÁI ĐỘ CỦA BÁO CHÍ TRƯỚC HIỆN TÌNH ĐẤT NƯỚC

■ CON BỌ NGỰA CÒN DÁM CHỐNG XE VUA NƯỚC TÀN, CHĂNG LỄ NAM VN KHÔNG BẰNG CON BỌ NGỰA ?

Con Ong là tờ báo đối lập với nhà nước. Đối lập đến mức sống sượng và đốp chát, chẳng bao giờ khen ai và chẳng hề biết ái ngại. Nhưng hôm nay, Con Ong phải nói lên sự đồng ý và kính phục trước lập trường cứng rắn của Tổng Thống Thiệu đối với Cộng Sản, và đối với người anh em Huế Mỹ xấu bụng.

Từ hơn hai mươi năm nay hàng triệu dân VN đã phải hy sinh, hàng trăm ngàn thanh niên đã chết để chống Cộng Sản, và bảo vệ chủ quyền của đất nước này. Ngày nay, tất cả những hành động nào đưa đến chỗ thỏa hiệp với Cộng Sản hoặc làm cho chủ quyền Quốc gia bị sút mẻ, đều là những hành động phản bội lại những người đã chết, và những người đang chiến đấu!

Đại Sứ Mỹ tại Việt Nam, một ông già nổi tiếng luôn luôn thành công về cái sứ mệnh thương thuyết, đã thất bại trước lập trường cứng rắn của Tổng thống VN, sau gần 20 lần gặp gỡ, và cố gắng thuyết phục. Cuối cùng, Tổng thống Mỹ đã mới một mặt mình tuyên bố ngưng oanh tạc BV vô điều kiện.

Trước lưỡng viện Quốc Hội sáng 2-11, Tổng thống Thiệu còn cương quyết nói thẳng vào mặt nước Mỹ rằng: VN Cộng Hòa không thêm tham dự phiên họp tại Paris cùng với M'GPMN vào ngày 6-11 này, theo sự xếp đặt của ông Johnson.

Chúng ta hy sinh tài sản và xương máu cho cuộc chiến tranh này, chúng ta chống Cộng Sản là để bảo vệ nền độc lập và chủ quyền quốc gia. Chúng ta không chống Cộng để làm nô lệ cho Mỹ, làm tôi tớ cho Johnson và bè lũ thực dân. Hơn ai hết, chúng ta mong mỗi một nền hòa bình sớm văn hồi trên đất nước này. Vì đồng bào chúng ta là nạn nhân đầu tiên, và trực tiếp của cuộc chiến tranh này. Chỉ có bọn khát máu khốn kiếp như Mao Trạch Đông, mới hô hào: "hy sinh đến người VN cuối cùng". Hơn ai hết, chúng ta mong đất nước này sớm thoát khỏi cảnh chém giết, nôi da xáo...xương. Nhưng mong hoà bình không có nghĩa là nhắm mắt chấp nhận một nền hoà bình tam bộ và nhục nhã, một nền hoà bình "made in USA", một nền hoà bình do Thực Dân và Cộng Sản đẻ ra như 14 năm trước.

Đất nước này đã bị phản bội quá nhiều, đã đến lúc bắt buộc chúng ta phải sáng suốt

và cương quyết, không thể để tiếp tục bị phản bội nữa. Những người có trách nhiệm với lịch sử, mà làm ngơ, nhắm mắt vâng theo những âm mưu phản bội của ngoại bang cũng là những kẻ đồng loã phản bội.

Ta gạt bỏ những sự tự ý xếp đặt của Mỹ, ta chống lại những âm mưu do thực dân và Cộng Sản cấu kết với nhau trong lúc này, chẳng khác gì trượng chọi với đá. Đảng Dân Chủ Mỹ, với truyền thống phản bội, họ có cả trăm ngàn cánh để làm áp lực với ta, để xô đẩy ta vào cái thế nhượng bộ Cộng Sản. Nhưng dù biết cái thế yếu của mình, ta vẫn phải cương quyết chống đến cùng. Ngày xưa, con bọ ngựa nước Tàn tuy biết phân yếu hèn, vẫn đứng giữa đường, giờ càng lên chống lại xe vua Trang-Công, khiến nhà vua phải tránh sang bên đường mà đi. Nay ta cũng ở cái thế bọ ngựa chống xe, thà chết chứ không thể lùi bước mà chịu nhục. Chăng lẽ quân dân ta không bằng loài bọ ngựa?

Bởi những lẽ trên, chúng tôi chấp nhận, và ủng hộ lập trường cứng rắn của Tổng thống Thiệu.

Trong thời gian Đại Sứ Bunker mỗi ngày mấy lần gặp Tổng thống Thiệu, tuy không được biết rõ chi tiết, dần dần chúng tôi đoán rằng Đại Sứ Mỹ đang cố thuyết phục để chính quyền Nam VN thỏa thuận ngưng bộ, để ngưng oanh tạc BV. Dự luận cũng đoán rằng có lẽ Tổng thống VN quyết giữ vững lập trường, nên Đại Sứ Mỹ mới phải tới lui nhiều lần như vậy. Vào lúc đó, có người hỏi chúng tôi: Lập trường cứng rắn của Tổng thống Thiệu là đúng, tại sao báo chí không "hù" thêm, để làm hậu thuẫn?

Sau đây là lý do: Trước hết, hình như là một truyền thống của những người cầm quyền nước ta, thường chỉ nói cho dân biết những thắng lợi, mà không chịu nói thật những khó khăn phải đương đầu. Vào thế chiến thứ hai, Thủ tướng Anh Churchill nói rõ cho dân chúng biết thực trạng bị đất, để kêu gọi sự hy sinh của toàn dân. Dầu thông cảm với nhà nước, tăng thêm hy sinh, làm hậu thuẫn cho nhà nước, và Churchill thắng trận. Sau biến cố Tết Mậu Thân, Chánh Phủ Nguyễn Văn Lộc làm bản Tổng kết chiến thắng dựng giữa chợ, chứ không nói hết thiệt hại. Đã chiến thắng rồi thì dân ngại hy sinh, nên sau

đó, vào tháng Năm, địch công kích nữa!

Trong vụ đối phó với Mỹ về vụ ngưng oanh tạc, chánh quyền không hề cho dân biết một chút sự thực. Ngay đến số lần gặp gỡ giữa Đại Sứ Mỹ và Tổng Thống Thiệu, cũng chỉ do người Mỹ loan tin. Khi mọi việc xong xuôi, Tổng Thống Thiệu mới tiết lộ là ông đã gặp đại sứ Mỹ tới 18 lần. Muốn coi việc nước là việc chung của toàn dân, muốn dân coi việc nước là việc của họ, muốn người dân ghé vai gánh đỡ một phần trách nhiệm, muốn dân làm hậu thuẫn để đối phó với khó khăn, điều kiện tiên quyết là chánh quyền phải nói thật cho dân biết mọi sự khó khăn, mọi vấn đề phải đối phó. Có biết những khó khăn của chánh quyền dân mới thông cảm, mới thương chánh quyền, và chánh quyền mới có đủ hậu thuẫn mạnh mẽ để hành động. Nếu chánh quyền không nói thật việc nước với dân, dân sẽ coi việc nước là trách nhiệm riêng của chánh quyền, và chánh quyền phải ráng gánh vác một mình. Nếu không gánh vác, dân sẽ đứng ngoài mìa mai, dăm tiếu.

Cái khuyết điểm thứ nhì của chánh quyền, là không đối xử đáng hoàng với báo chí. Người ta có thể tưởng tượng ra một bức tranh, vẽ một bà già nhăn nheo, khó tính hôi mồm, ngang hông đeo dây kéo, búa và dùi đục, một tay cầm củ cà rốt một tay cầm cây gậy lớn. Đó là hình ảnh của chánh quyền đối với báo chí. Củ cà rốt là bông giấy, và những chuyện xuất ngoại phước thiện. Cây gậy là những lời đe dọa bỏ tù, và đóng cửa báo.

Cách đây ít lâu, có lần ông Tổng trưởng Thông Tin tuyên bố báo chí không chơi thắng thân với chánh quyền. Điều này đúng. Nhưng vì chánh quyền không chơi thắng thân với báo chí, nên báo chí không thể chơi thắng thân với chánh quyền. Chánh quyền không đối với báo chí như đối với bạn, như đệ nhị quyền đối với đệ tứ quyền trong một xã hội Dân Chủ Pháp trị, mà chỉ đối với báo chí như tôi tớ, hoặc như kẻ thù. Tung phương tiện ra mua những kẻ bề cong ngồi bít làm tôi tớ, và những ai không mua được, thì coi như kẻ thù, tìm đủ cách làm khó dễ. Chánh quyền không coi báo chí như những "cơ quan bạn" nên báo chí không thể thắng thân với chánh quyền như đối xử với bạn.

Đơn phương ngưng oanh tạc toàn thể Bắc Việt..

(TIẾP THEO TRANG 4)

do tham dự. Chúng ta được đại diện Chánh Phủ Hà Nội thông báo là đại diện mặt Trận Giải Phóng cũng sẽ có mặt. Qua câu kể trên, Johnson làm như hoà bình Việt Nam là chuyện của Mỹ, không cần có sự đồng ý của Nam VN hay không, "hắn" có quyền "cho" VN tham dự hoà đàm Paris chung với bọn hủi mang tên MTGP. Nam Việt Nam không phải là con cái của Mỹ tại sao Johnson dám chơi cha, làm trò "cha mẹ đặt đâu con ngồi đấy"?

7) Cả Mỹ lẫn Bắc Việt

đều nhiều lần tuyên bố: Hoà đàm Paris chỉ có mục đích thăm dò, thảo luận về việc ngưng oanh tạc miền Bắc. Nay lệnh ngưng oanh tạc đã công bố. Như vậy, Hội Nghị Paris phải chấm dứt, để mở đầu một giai đoạn mới, bàn về hoà bình tại miền Nam.

Khi đó, Nam VN mới tham dự Johnson không có quyền tự ý "cho" Nam VN ngồi "kế" vào hội nghị Paris, sau khi hội nghị này khai mạc được nửa năm. Mỹ đã nhiều lần cam kết tôn trọng chủ quyền Nam VN, và phải để Nam VN giữ vai trò chánh khi hòa đàm. Người ta không thể ngờ Johnson có thể phản bội trắng trợn và lộ bịch như vậy.

8) Sau khi Johnson tuyên bố

ngưng oanh tạc, Bắc Việt vội cho rằng việc Mỹ ngưng oanh tạc vô điều kiện là một thắng lợi to lớn của phe Cộng Sản. Điều này đúng. Và sở dĩ Mỹ phải nhượng bộ, để phe Cộng Sản "thống lợi to lớn" như vậy, chính là vì Johnson đặt danh dự của Mỹ, quyền lợi của tổ quốc Việt Nam và của thế giới tự do bên dưới quyền lợi đảng Dân Chủ, muốn đẩy con gà nòi Hăm Phay vào tòa nhà Trắng bằng cửa hậu, đúng như lời kết tội của Nixon.

Hậu quả là lập trường cứng

rắn của Tổng Thống Thiệu trong mấy ngày vừa qua rất đúng, rất đáng ca ngợi, nhưng báo chí dè dặt, không ca ngợi hết mình. Một phần vì bị đè nén hoài, không ưa chính quyền, nên không muốn tự nguyện làm hậu thuẫn cho chánh quyền. Một phần vì khen chánh quyền thì sợ mang tiếng là bị chánh quyền mua chuộc. Sợ độc giả hiểu lầm là làm tôi tớ cho chánh quyền. Con Ong vì vốn có cái "mác" đối lập, không sợ hiểu lầm, nên mới thẳng thắn ủng hộ lập trường của Tổng Thống trong vụ cương quyết với Mỹ và Cộng Sản.

Nhân dịp này, người ta mong Chánh quyền sớm đổi lại thái độ đối với báo chí. Để báo chí có thể hoàn toàn vô tư. Dám thẳng thắn nói lên cái dở của Chánh quyền, và không có mặc cảm khi khen những cái hay của Chánh quyền.

9) Trong diễn văn đơn

phương ra lệnh ngưng oanh tạc BV vô điều kiện, Johnson tin tưởng là Cộng Sản BV và các lực lượng phụ thuộc tại miền Nam tự hạn chế mức độ xâm lược, và tin rằng việc ngưng oanh tạc không làm tăng thêm số thương vong tại miền Nam nên mới ra lệnh ngưng oanh tạc. Nhưng trong khi Johnson tin là sẽ có đáp ứng của địch quân, thì địch quân đã phóng máy chục trái hỏa tiễn vào Thủ Đô Saigon, giết hại trên hai chục dân vô tội, và làm bị thương gần trăm người khác. Tuy Johnson ra lệnh ngưng oanh tạc sau khi cộng quân pháo kích, nhưng tất nhiên, diễn văn của Johnson đã được soạn thảo từ trước. Nếu phải là người đặt danh dự và sanh mạng con người trên quyền lợi nhỏ nhen của đảng, khi nhận được tin có pháo kích vào Thủ Đô Saigon, Johnson vẫn có đủ thời giờ thay đổi ý kiến, hoãn lại việc ra lệnh ngưng oanh tạc.

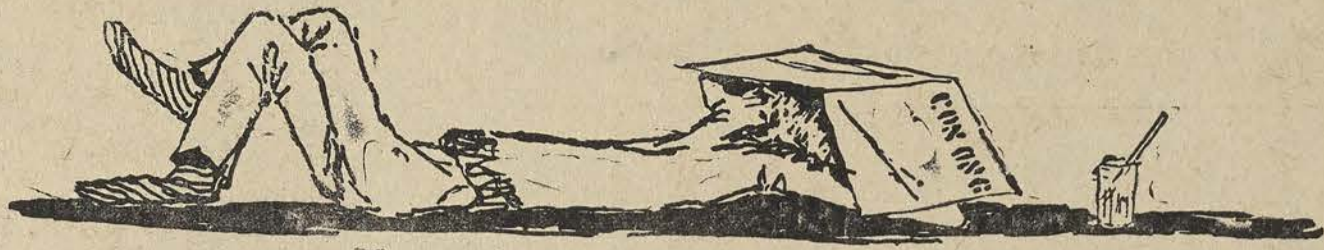
Nhưng vì tối mắt trước quyền lợi của đảng, Johnson đã bất chấp danh dự, bất chấp sự chết chóc, cứ ra lệnh ngưng oanh tạc, với hy vọng hết thêm những lá phiếu bầu thiu vào phút chót. Và ngay sau khi Johnson ra lệnh ngưng oanh tạc, suốt ngày và đêm 2-11, ít nhất, Cộng quân đã phóng gần 500 hỏa tiễn vào các căn cứ và thị trấn đồng dân cư tại Nam VN. Điều này chứng tỏ chẳng những Cộng quân không đáp ứng nhượng bộ của Mỹ, mà còn cảm thấy phần khởi trước sự đầu hàng của Johnson, nên đã tăng gia thêm phá hoại.

10) Cái bỉ ổi nhất của

Johnson, là đưa các tư lệnh quân sự ra làm bung xung trong âm mưu bán đứng sanh mạng của lính Mỹ, để mưu lợi bất chánh cho đảng Dân Chủ.

Johnson trốn trách nhiệm bằng cách nói rằng đã tham khảo ý kiến các tư lệnh quân sự, như Tướng Abrams, và Tướng này cho hay việc ngưng oanh tạc không làm tăng thêm mối hiểm nguy cho quân sĩ, nên mới ra lệnh ngưng oanh tạc. Sự thật, mới cách đây một tháng, Tướng Abrams nói là nếu ngưng oanh tạc miền Bắc, có lẽ ông phải cho binh sĩ rút hết khỏi tuyến địa đầu, vì không chịu đựng nổi. Nay Johnson muốn hốt phiếu cho Hăm Phay, đã phải năn nỉ Tướng Abrams chấp nhận lệnh ngưng oanh tạc, với điều kiện trao cho vị tướng này toàn quyền ra lệnh tái oanh tạc. Johnson đâu phải kẻ ưa chuộng hòa bình, đâu phải là người thực tâm tìm kiếm một nền hòa bình chân chính là trường cửu tại VN, nên đã làm đủ cách, cốt sao có lệnh ngưng oanh tạc trước bầu cử để hốt phiếu! Rồi sau ngày 5-11, có oanh tạc lại, cũng chẳng sao.

Ôi, chính trị! Sao mi khôn nan thế!

CÀ KÊ DÊ NGÕNG

GÀ GÁY TETE, TRỜI ĐÃ SÁNG RỒI...

Trong một giây phút xuất thần, dân Giao Chỉ đột nhiên bừng tỉnh. Có lẽ nhờ một tiếng gà gáy... Những buổi sáng, nếu không có tiếng gà gáy, thì không biết là trời đã sáng đến vùng dậy, bỏ hết được cơn mê ngủ. Ông già gân rôm rôm nước mắt:

— Đây, sống nhờ tiền của thiên hạ nó nhục như thế đấy!...

Phải rồi, từ xưa tới nay, nhục vẫn có nghĩa là "thịt". Miếng thịt là miếng nhục. Thịt gì cũng vậy, dù là thịt gà đông lạnh, hay là thịt heo đông lạnh. Sống nhờ vào tiền thiên hạ, từ bao nhiêu năm nay, tới bây giờ mới bị nhục thì cũng hơi muộn. Tôi thì nhận thấy nhục từ khuya. Từ ngày đầu tiên phải làm việc với một ông Cố vấn Cờ Hoa, được mời đi ăn rồi lúc trả tiền phải làm cái tình chia mỗi người trả một nửa. Từ đó tôi nhìn ông người nước Cờ Hoa bằng một thái độ tính toán, đề dặt, khi hỏi về bất cứ một cái gì cũng kèm theo câu: đáng giá bao nhiêu tiền?

Trong hơn một chục năm nay, sống với người nước Cờ Hoa, không phải là tôi không gặp được những người bạn tốt. Một anh Tá Hoa Kỳ đã tận tâm, lấy riêng một chuyến phi cơ để đưa vợ một người bạn tôi về bệnh viện Cam Ranh, chữa một chứng bệnh nan y. Sau một tháng điều trị, lúc trở về còn được một bà y sĩ tặng năm đô la làm tiền lộ phí. Hành động ấy không làm cho tôi quên đi những thái độ tự mãn của những chú lính Cờ Hoa, lúc nào cũng tự coi mình là văn minh nhất thế giới, dù cái văn minh của các chú chỉ là một thứ văn minh coi bò, một thứ văn minh của những đứa con tạp chủng, đẻ ra mà không được biết ai là bố.

Tôi biết rất nhiều chuyện về chiến tranh ở xứ Giao Chỉ này. Có một điều đặc biệt là những chuyện chiến tranh mà tôi biết, thường là không có tiếng súng. Không có tiếng súng mà lại là chuyện chiến tranh, đó mới là chuyện. Tôi xin kể một chuyện...

Một thằng bạn tôi, một buổi sáng đi làm việc, mang theo một đứa con trai chừng năm tuổi. Những thằng nhà binh chúng tôi, rất tránh né việc mang con vào trại, sợ rằng chúng nó nhìn thấy những cái nhục mà bố nó chịu đựng, rồi có thể bốt đi lòng kính trọng người đã sinh ra nó. Tôi hỏi:

— Sao không để cháu ở nhà?... Mà mang nó vào đây thì ở nhà, ai chơi với mẹ nó?...
Thằng bạn tôi thở dài:

- Mẹ nó đâu có ở nhà!...
- Thế mẹ nó đi đâu?...
— Mẹ nó đi lấy Mỹ rồi...

Cái tiếng "đi lấy Mỹ", không phải là tôi nghe thấy nói lần đầu. Người Mỹ tới đây, đã cướp của dân Giao Chỉ chúng tôi rất nhiều đàn bà, con gái. Kể cả con gái đẹp, kể cả đàn bà xấu, nghĩa là «trẻ không tha mà già cũng không thương». Thằng bạn tôi bị người nước Cờ Hoa cướp mất vợ. Tôi đã an ủi nó rằng, trong lúc quê hương này mất đi một nửa, bao nhiêu người mất mát đủ thứ, nó có mất đi một con vợ, cái đó cũng không có gì đáng buồn... Thằng bạn tôi gật gù cái đầu, quên đi nỗi buồn mất vợ. Hy sinh một con vợ cho người nước bạn Đồng Minh, để

giữ chặt tình hữu nghị, đó cũng là hy sinh cho tổ quốc.

Ừ, chuyện đó đâu có gì đáng nói. Lúc thằng bố sửa tàu bay, mặt mũi đầy dầu mỡ thì thằng con lang thang quanh quần trong hangar, nhặt những đinh ốc, bù loong, bỏ đầy mấy túi quần, túi áo. Trông thằng bé lúi túi, nói thật ít, vì có nói ra, tiếng nói cũng không át được tiếng tàu bay cất cánh và hạ cánh. Khoảng trống của hangar, không đủ để nó chơi. Một ngày «nắng thật chói, trời thật xanh», thằng cháu đã lang thang tới hàng rào kẽm gai. Lỗ hàng rào kẽm gai như mời mọc cháu phiêu lưu, cháu đã chui qua và lạc vào... bãi mìn. Những con bươm trắng thật quyến rũ... Cháu không để ý tới những tiếng la thất thanh, tiếng còi báo động vang lên, cho tới lúc tiếng của thằng bố gào lên trong tiếng khóc: đứng yên, đừng có đi, đừng có chạy... Và cháu không biết gì, cũng òa lên khóc.

Tôi đã chứng kiến sự tận tâm của một phi hành đoàn người nước Cờ Hoa, lái chiếc trực thăng để cứu đứa nhỏ. Sự thận trọng, sự khéo léo và can đảm của những người lính nước bạn đã làm chúng tôi kính phục. Cán quạt quay ở mức độ chỉ cần giữ vững được chiếc phi cơ đứng yên lơ lửng. Bàn chân đặt vào chiếc thang giấy dựng dựa nguy hiểm Bàn tay nhẹ kéo thẳng cháu tôi lên phi cơ với bộ mặt xanh xám, và nét mừng hờ hờ của thằng bố ôm chặt đứa con vào lòng và tiếng nước mắt rơi, gọi vợ:

— Em ơi!... Em ơi!...

Thằng bạn tôi gọi vợ nó lúc đó, nhưng có lẽ nó cũng đã quên cái thù người nước Cờ Hoa đã cướp vợ nó. Cướp vợ nhưng đã cứu sống được mạng con, hai cái ân và cái nợ, kể như hòa... Chúng tôi cũng đành coi như vậy. Ân và nợ, hai thứ đó bằng nhau. Những thằng người đau khổ, bao giờ cũng coi nặng chuyện ăn oán giang hồ...

Dân Giao Chỉ chúng tôi cũng vậy. Những cái tốt và cái xấu của người nước Cờ Hoa, còn có thể tha thứ vì mục đích của chúng tôi là đâm đá cho gục tội Cộng Sản. Người nước Cờ Hoa còn giúp chúng tôi, Sự mang ơn còn bằng bạc trong lòng mọi người. Nhưng tới lúc mà người nước Cờ Hoa bắt chúng tôi chịu nhục với Cộng Sản thì «còn ân chi nữa, mà thù đấy thôi!»

Trong một số báo, cũng ở mục này, tôi đã xui dại Nhà Nước, làm một phát mạo hiềm để đẩy người anh em Cờ Hoa vào một cái thế không đánh, không được... Tôi đã xui Nhà Nước mang hết tất cả những thằng tù binh Cộng Sản vừa bị kết án tử hình, ra «phơ» một loạt cho được việc chính phủ. Rồi ở ngoài đó, máu căm hờn bốc lên cao hàng hàng lớp lớp, cũng mang mấy chú phi công MiGo ra «phơ»... Ấy thế là có chiến tranh nặng. Chúng ta ngồi giữa hừng lợi, nếu chúng ta biết cách trông nhiệm truy diệu thật linh đình, trọng thề...

Nhà Nước đã coi cái đòn của tôi là đòn bá đạo, không xứng đáng dùng để đối với những con người coi nặng nghĩa anh em. Đến đến bây giờ, có tiếng gà gáy te te, mọi người mới bừng tỉnh dậy và thấy người nước bạn của chúng ta đã bán chúng ta, để lấy cái ghế Tổng thống hai chân.

Tôi thì tôi biết rõ người bạn Cờ Hoa quá nhiều. Tôi đã thấy người bạn Cờ Hoa của mình, mở những cuộc hành quân cấp trung đoàn, lặn lội

vào rừng sâu, núi non hiểm trở, mất bao nhiêu nhân mạng, mục đích chỉ để... cứu một người. Với mục đích để cứu một người mà chịu đi doong cả mấy chục người, cái đó chỉ có tinh thần Cờ Hoa mới làm nổi. Những hành động kém suy nghĩ, nặng về trình diễn, nhìn thấy cái lợi trước mắt mà quên cái hại sau lưng, chỉ có các ông Cờ Hoa... Thì những hành động coi thường đồng minh, nhất định nhận vai trò xâm lăng để nói chuyện với lũ ngụy quyền Hà Nội, thì có chi là lạ...

Thôi, xin quý Ngài... Dù quý Ngài có phân đối, có biểu tình, có dùng trăm phương, ngàn kế để lôi kéo ông bạn ngu dốt của chúng ta, thì cũng không có kết quả gì đâu. Chi bằng nghe lời Đức Vua nhà ta, quyết tự túc, tự cường... Đánh nhau một mình, cóc thêm nhờ thằng nào cả. Đó mới là cái hách của dân Giao Chỉ.

Hãy thành lập ngay một quân đoàn Bắc Phạt... Khó ở chỗ là có một lực lượng mở đầu. Tôi xin hiến hai hạng người, lúc nào cũng mang một ý chí quyết chiến, quyết tử:

Thứ nhất là những người tù Nhà Bình, can những tội Đại Hình. Co một lá thư của một người bạn quân phạm vừa gửi tới tôi, nói là rất hối hận về việc làm của các cu cậu. Họ đã từng làm đơn xin phục vụ lại Nhà Bình, đòi ra Khe Sanh, Khe Tù để đối công chuộc tội. Nói tóm lại là các cu cậu đòi vật nhau tay đôi với lính Cụ Hồ.

Nhưng buồn thay là vì các điều khoản của Cựu Xá Tọa Nha Cụ Đức ba mai bạc, không có một sự ân giảm, ân xá hay đình chỉ thì hành án vẫn cho đại hình. Mà chỉ có những tư văn số 075/QP/HCTVI/B/K ngày 10-1-68 của Bộ Quốc Phòng, rồi thậm chí Nghị định số 176/QP/NĐ ngày 8/3/68 hoặc dài hơn là điều 97 của Bộ Quốc Luật phạt phơ...

Mấy anh em quân phạm thích chơi Cộng Sản lắm. Mà lại thích chơi bằng cách ra Hà Nội bằng phi cơ vào lúc một, hai giờ khuya. Nếu cần biết danh sách của anh em, cứ việc tới hỏi ông Đặng, Trưởng xóm Quân Lao Gò Vấp, hay là hỏi cụ Liêng, chủ Cựu xá Trung tâm Cải Huấn Snigon, sẽ biết ngay tít tọt.

Lực lượng thứ hai để Bắc phạt, tôi xin đề nghị các bạn Hồi chánh viên. Đã chót làm lỡ theo Cộng Sản nay hồi chánh mà cho đi chơi Cộng Sản ngoài Bắc thì... đúng ý quá rồi. Cho kẹo cũng không dám hồi Cộng. Tội Cộng Sản nhất định là sẽ phạt cho mỗi bạn một phát AK. Đưa các bạn hồi chánh viên đi Bắc phạt, chúng ta nắm vững được cả ba yếu tố thiên thời, địa lợi, nhân hoà...

Đó là ý kiến của tôi. Gà đã gáy te te, mau vùng dậy đi chứ. Không lẽ cứ ngủ mê mãi, lúc tỉnh dậy, hết vượn vai đến ngập vật rồi than vãn ba tiếng náo nê, ai oán ấy...Hãy đánh một chỗ phủ đầu rồi nói chuyện, dù nơi đó chỉ là đất...Vĩnh Linh.

những lời tuyên bố... không hủ!

► SỨC VOI

Xưa kia, trong lịch sử kiêu hùng của dân Giao Chi đã có những bậc danh nhân như Trần Thủ Độ từng thốt ra câu nói can trường «Nền Bệ Hạ muốn hàng giặc, xin hãy chém đầu thần trước đã!». Hoặc như Hưng Đạo Đại Vương trên đường ra Bạch Đằng Giang tử chiến với giặc Nguyên, đã chỉ xuống sông Hóa mà thề «Nếu không thắng trận, quyết không về qua con sông này nữa!». Những lời tuyên bố bất hủ ấy đã khích động toàn dân toàn quân, cho nên mấy lần giặc ngoại xâm tràn sang nước ta như nước vỡ bờ, rồi cuộc cũng bị đánh tan không còn mảnh giáp...

Ôn cố đề tri tân. Ngày nay, những lời tuyên bố không hủ, chúng ta cũng từng được nghe đã đời!

Như hồi tháng 8 năm 1945, Đức Hoàng thượng Bảo Đại (người đã bị dân cái bang trách móc: Bảo Đại làm hại ăn mày! Vì đồng tiền mang tên của Ngài ra đời giá trị có một phần 6 đồng xu, rẻ rẻ!) Đã ở rơ lui ngai vàng với một lời rất hách «Thà làm Dân một nước Độc Lập, còn hơn làm Vua một nước Nô Lệ!». Quả nhiên sau một thời gian ngồi chơi xơi nước ở Hà Nội, Ngài đi du ngoạn một vòng Trung Khánh, Hương Cảng, rồi trở về đất Hoàng Triều Cương Thổ (có lẽ để xét lại một lần nữa thực chất cuộc đời làm Vua một nước nô lệ), và cuối cùng Ngài cũng đã... dột

sang Pháp quốc sống ở đó đến nay đã trên 15 năm, cho đúng với câu «Thà làm dân một nước Độc Lập...» (ôi, nước Phú Lãng Sa thì độc lập số zách, bỏ ai cãi được!)

Dù sao, ngài Bảo Đại cũng đã yên phận rồi mà đáng ghi sổ «vàng» của cái W.C. CON ONG này hơn, phải kể tới những lời tuyên bố «vàng khè» của mấy quan «dân bieu, nghị ngợm» nhân dịp ghé cựu mẩu quốc Phú Lãng Sa du hí bằng mồ hôi và máu của dân «nô lệ Giao Chi» đóng góp. Tục ngữ ta có câu «Tai vách, mạch rừng» nhờ thế mà kẻ hèn này dù chỉ luân quần ở Saison cũng nghe thấy có một quan, trước mặt các đảng tối cao Phú Lãng Sa, đã phun ra một câu rất đáng ghi vào tự vị Larousse: «La France devrait être fière d'avoir un enfant sénateur au Viet Nam!» (nước Pháp lẽ ra phải hãnh diện đã có một đứa con làm thượng nghị sĩ ở Việt Nam).

Tiểu một điều là lũ hèn này chỉ «văn kỳ thanh, bất biến kỳ hình», thành ra cóc biết con người «làm hãnh diện nước Pháp» ấy là ai? Muốn đến gặp các cụ Nghị mới đi Tây về, để hỏi thăm cho ra lẽ, hoặc bí quá thì hỏi cụ Tân tổng Lãnh Sự Phạm đăng Lâm, nhưng khổ thay lại chẳng quen biết cụ nào đành ôm mối hận «con Tây» trong lòng, có lẽ thối xuống tuyền đài cũng chưa tan nỗi!

Rồi sực nhớ cách đây mấy năm, ông Trương Lâm văn Phát lúc còn đương thời

(hình như trông coi Bộ Nội vụ) đã phát ngôn một câu rất Hít Cốc: «Kẻ nào muốn vô phá viện Hóa Đạo, trước hết phải bước qua xác chết của tôi». Số là hồi đó đang có những vụ xuống đường, đâm chém nhau túi bụi, ông Trương phải nói như vậy để trấn an mấy thầy trong Viện Hóa Đạo. Rốt cuộc, Viện Hóa Đạo vẫn còn đó, Trương Phát còn đây, chẳng ai dám bước qua xác chết của ông cả!

Mới đây, lại đến lượt cụ Thông Thiên mượn cái ý đó để mắng xéo những kẻ định ép buộc VNCH phải thừa nhận MTGPMN, liên hiệp với C.S, đồng thời còn đề đề cao tinh thần cương quyết của các cụ Tông, cụ Thủ: «Kẻ nào định ép buộc VNCH chấp nhận những điều như vậy, sẽ phải bước qua xác chết của T.T. Thiệu và T.T. Hương trước đã!». Có lẽ một phần cũng vì lời nói danh thép ấy nên ông Ronson đành bật lửa chơi một mình, hết muốn F ai nữa!

Tuy nhiên, hung hãm nhất, lại phải kể đến chàng tuổi trẻ vốn dòng hào kiệt Ng thế Linh. Sau khi ông Ronson đã phứt đèn đỏ, chàng liền bước tới trước mặt Quan thái thú Bang Quơ mà rằng «Ông và những tên Mỹ thực dân hãy rút về nước!».

Thật hiền ngang thay, danh thép thay, lời nói thẳng mực tàu của nhà hạ sĩ. Chả trách, đời xưa có ông quan cũ khoái chí ngâm nga mãi «miệng kẻ sang có gang, có thép». Nhưng đến đây, kẻ hèn này lại chốt nhớ vụ báo SÔNG chỉ vì «phạm thượng» tới mức ông Mèo nhỏ nhỏ ở Cam Ranh mà cuộc đời khốn khổ, khốn lụn đến bi giờ vẫn còn dây dút. Nếu đem so với «tiếng chì» của nhà hạ sĩ Nguyễn Thế Linh, thì bài điều tra của SÔNG bất quá cũng chỉ là «tiếng bác», chứ đã có kí lô nào!

Hỡi ôi, phải chăng đó là tại ông Trọng Quỳnh, đề đổi lại với câu hỏi này:

«Miệng kẻ sang có gang, có thép» đã vạch trần sự thật nào lờn: «Đồ nhà khó vừa nạo, vừa thâm»?

đối thoại với người sạch

BẠN THU và CHÂU NHA TRANG: Sau khi điều tra lại, chúng tôi đã biết chắc tài liệu đó do bạn tham những nguy tạo để vu khống 1 người có uy tín.

Những người đại diện cho Công lý đã không bảo vệ được dân lại còn kết bè tụ đảng để hù dân, chưa kể đã có lần tham những quả tang. Chúng tôi đang tiếp xúc với cấp quyền trung ương để có biện pháp cấp thời đối với bạn này.

CÓ TRẦN KHOA NGHI (Saigon) Trong tất cả các mục của tờ báo «Con Ong», mục này gần như để «làm đẹp» cho mục khác. Có những vấn đề chúng tôi đặt ra một cách đứng đắn, bàn cãi có sách, có vở, nhưng cũng có những vấn đề chúng tôi đưa vào mục phóng sự sống sượng, nham nhở. Xin cô hiền dùm chúng tôi như vậy.

Có lẽ những lời văn trong «Giao Chi For rent», có làm cho cô một vài ba phút đỏ mặt và bực mình. Chúng tôi cũng đã bàn cãi với nhau và đồng ý rằng cần phải lý lịch hóa những thằng lãnh tụ Cộng Sản. Chúng ta đã bị đau cũng chính vì cái đôn bá đạo của Cộng Sản. Những năm 1948, 1949, tụi Cộng Sản đã ghép cho các cụ Nguyễn hải Thần, Nguyễn tường Tam những tội rất bần nư đơng thóc, thật kết v.v... Bây giờ, chúng tôi muốn dùng miếng đòn «gậy ông lại đập lưng ông» để chơi lại tụi Cộng Sản.

Đòn này, ngoài tụi Cộng

Sản, không phải chúng tôi là những kẻ tiền phong. Các báo Tây, báo Mèo, cũng đã dùng đòn này để viết ở những mục khôi hài đen. Tôi xin kể cho cô nghe một chuyện, nhưng trước khi đọc phải quên đi cô là đàn bà, con gái.

Trên một bãi biển nọ, có một nàng con gái rất «vạm», đang tắm nắng. Cô bé này cũng có vẻ đề ý đến việc tôn sùng lãnh tụ. Một bên đùi, cô xăm hình Tổng thống Mèo... Một bên đùi, cô xăm hình Thủ tướng Nga... Và tất nhiên khi có mặc áo tắm đề tắm nắng thì ông Tổng thống Mèo và Thủ tướng Nga cũng được cái hân hạnh cùng tắm nắng luôn.

Một du khách đi qua, đứng tần ngần ngắm nhìn hình các lãnh tụ. Cô nàng thấy vậy hỏi:

— Chắc ông cũng đề ý tới chính trị... Trong hai vị lãnh tụ này, ông thích Tổng thống Hoa Kỳ hay là Thủ tướng Nga Sô?...

Ông du khách lắc đầu một cách dữ dội:

— Không, không... tôi không thích cả hai thằng... Tôi chỉ ngắm nhìn nhà lãnh tụ nước Cu ba là Tổng thống Fidel Castro thôi...

Đó là một câu chuyện khôi hài đen... Báo Tây, báo Mèo cũng ví ông Tổng thống râu xồm Fidel Castro với cái năm giữa hai ông lãnh tụ Hoa Kỳ và Nga Sô. Đường lối về châm chọc Giao Chi For Rent của chúng tôi cũng giống như vậy...

Tôi đối thoại với cô Trần Khoa Nghi hơi dài. Câu trả lời này cũng xin được đề trả lời tất cả các bạn đọc viết thư về chề trách phóng sự «Giao Chi For Rent», với những lời lẽ sống sượng, nham nhở.

Khi đọc báo «Con Ong», xin quý bạn hãy quên đi cái vô ngoài «đạo đức giả», trở về một cái «tôi», có đủ cả cái dở, cái đẹp, cái xấu và cái tốt. Thân mến...

BẠN NGUYỄN VĂN VÂN (gia đình). Sẽ chuyển tới Nà Cầu để nhất mấy anh chàng làm ở văn phòng Hội đồng xã Thanh Mỹ Tây, Thị Nghè, Gia Định vào Phú De Giao Chi. Những tác phong quan liêu của những anh Hội đồng xã, đáng để cho chúng ta học xuống đánh cho mấy roi vào đít. Số dĩ chưa chiến thắng được Cộng Sản cũng chỉ vì mấy anh nhà nước ở hạ tầng cơ sở không thu phục được nhân tâm. Bạn là cựu trung úy, bạn có quyền mắng vào mặt những thằng chưa có một ngày cầm súng mà chỉ thích hách dịch và làm khó để đồng bào... Thân.

BẠN NGUYỄN TẤN VINH (KBC 4510) Đã lâu rồi, không viết thư cho ai, xin bạn tha cho việc viết thư riêng. Rất yêu những người lính trẻ, nhưng với điều kiện là người lính trẻ khi rời khỏi chiến trường, lại trở về với con người, có đủ chuyện yêu đương, giận hờn... Xin cho biết bạn ở nơi đâu, vùng

2? ... Để có dịp đi công tác đi ngang qua, ngủ với nhau một đêm, uống với nhau vài ba chai 33, chỉ đời một trận cho hả tức rồi chia tay nhau. Nhớ viết thư cho tôi luôn, rất thèm nghe chuyện bom đạn và vết tích chiến trận.

BẠN SV Y KHOA (Huế) Tại sao khi tố cáo những tệ đoan, nhất là về những vấn đề văn hóa giáo dục, lại phải dấu tên?... Một chuyện quan trọng có liên quan cả đến tương lai đất nước, cần phải mạnh bạo, xung danh và đặt thẳng vào vấn đề. Sự đòi hỏi, nếu hữu lý, bạn sẽ là kẻ có công. Dù không hữu lý, bạn cũng không phải là kẻ có tội, vì bạn đã quá thiết tha với quốc gia, dân tộc. Nói như vậy thì có vẻ dao to, búa lớn quá, nhưng xin bạn cứ thẳng tay đánh vào tên khoa trưởng điếm, vào những Sinh Viên ích kỷ, những con Sinh Viên đượi quên nguồn gốc.

Sau biến cố Tết Mậu Thân, trường Đại Học Y Khoa Huế phải dọn về Saigon, mặc dù trường ọc không bị hư hại bao nhiêu, chỉ vì các giáo sư không dám về Huế dạy. Thời này, ông Không từ đi vắng rồi, bạn a. «Uy vũ bất năng khuất», kẻ đại trượng phu đã mất hết sĩ khí. Tâm sự của bạn là tâm sự của một người con hiếu, mong được trở về Huế để ba mẹ đỡ khổ, đỡ phải thất lưng buộc bụng để gọi vào mỗi tháng 4.000.đ cho bạn ăn học. Khi được tin Y Khoa Huế ở lại Saigon thêm một niên khóa nữa, bạn nhận thấy đa số sinh viên đều thích thú đón nhận tin đó. Vì họ là con nhà giàu... Với lại ở Saigon, họ được hưởng nhiều

tiện nghi, nhất là mỗi tuần lại được ăn uống ở quán Anh Hồng, do ông Khoa trưởng trả tiền... Tiền của ông Khoa trưởng?...

Theo như bạn nói thì... còn lâu. Vì các sinh viên, ngoài giờ học, còn đi xin tiền của các nhà triệu phú, lấy có là phát giải thưởng mà bạn gọi là biến cố đầu tiên xảy ra trong lịch sử đại học. Tiền đó để trả tiền ăn ở Anh Hồng?... Xin ông khoa trưởng Bùi duy Tâm cho biết ý kiến.

Chúng tôi thương bạn lắm. Xin đừng vì những sự khó khăn đó mà bỏ dở việc học. Nếu cần tiền, cần làm việc thêm để có tiền, tuần báo Con Ong sẽ giúp bạn. Nhưng với điều kiện, khi tốt nghiệp, phải tìm một Sinh Viên cùng một hoàn cảnh như bạn hiện tại, trả lại cho chúng tôi. Đồng ý không?...

BẠN HÀ LINH (Tam Kỳ) Bạn có ý kiến với Nà Cầu là nên có lòng nhân đạo đối với lũ chó. Lòng nhân sẽ cảm hóa được nó. Còn con chó nào mà trị không nổi, thì đuổi chúng nó đi ngoại quốc. Bạn sợ rằng Nà Cầu nếu chọc cho chó phát điên, chó sẽ cắn lại. Xin cảm ơn Hà Linh.

BẠN TRẦN THỊ PHƯƠNG THẢO (Vạn Tường) Đã nhận được lá thư xin kết duyên với Nà Cầu. Việc hôn nhân, cách bắc hơn ngàn dặm, kể ra thì cũng khó thành. Không sợ mùi thịt chó sao?... Đường Sam-Sene-Thai, đẹp nhất Vạn Tường, người đẹp chắc cũng có hàm răng khấp khểnh như hai dãy nhà dọc theo con đường đó. Nếu nàng không về đây, ta cũng... quyết đi tìm nàng. Thân mến.

TIẾNG LÓNG VÀ TIẾNG LÁI

SỐNG SỰ

Nhà Báo Chí vừa gửi cho bốn báo chủ nhiệm Minh Võ một văn thư lưu ý Con Ong «cố tránh những danh từ xúc phạm năng nề danh dự cá nhân và các tiếng lóng hoặc lái thô tục kém lịch sự». Phải công nhận là Nhà Báo Chí đúng. Con Ong, với chủ trương quét sạch rác rưởi của xã hội, đập vỡ mặt bọn tham nhũng vô liêm sỉ bằng ngôn ngữ bần. Vì Con Ong tưởng rằng, chỉ có ngôn ngữ bần mới, may ra, đủ khả năng đối phó với hành động bần của bọn chuyên ăn bần, tư tưởng bần. Ngôn ngữ bần là sản phẩm của thời đại. Đôi khi, công kích một thái độ, một sự việc của viên chức nhà nước hay, của một ông nghị sĩ, dân biểu. Con Ong đã «quen tay», sai luôn cả ngôn ngữ bần. Nhưng Con Ong

KHÔNG HỀ BÓI MÓC ĐỜI TƯ CÁ NHÂN BÔI BÀN ĐỀ LÀM SẼNG TA Đó là niềm hạnh diện của anh em Con Ong. Chúng tôi còn trẻ, có thể làm lẫn—mà ai dám nói mình không lẫn lẫn— Song **CHÚNG TÔI NGAY THẮNG**. Sự ngay thẳng bao giờ cũng cần thiết. Nhà Báo Chí không muốn chúng tôi dùng các tiếng lóng hoặc lái thô tục kém lịch sự để kích thích quyền, chúng tôi xin tỏ thiện chí ngay kể từ một nửa số báo này. Số sau sẽ tỏ thiện chí đầy đủ vì in xong 2 trang ruột, chúng tôi mới nhận được văn thư cảnh cáo. Thì đã trót sống sượng với ông tư quyền Bần cụ. Xin cảm ơn Nhà Báo Chí đã lưu ý đề Con Ong lưu ý luật báo chí năm 1881. Luật này nặng lắm. Áp dụng đúng, Con Ong sẽ bị phạt mê bu tích thì không chống Cộng đến chiều được.

TÂM SỰ CỦA BẠN VIẾT BẦN

Người ta sinh ra đời không phải để bôi móc những chuyện nhơ nhớp trong xã hội. Ai cũng muốn tâm hồn mình thanh thản, không vẩn chút hận thù để cười hồn nhiên thoải mái. Kể chưa vợ mong có thì giờ đi tán gái. Kể có vợ mong dư thì giờ tán vợ và nựng nịu con. Những đứa làm công việc viết lách động lắm, song đều chối bỏ sự đã kích lem nhem vì cho rằng đã kích là công việc của đã tràng, chỉ gây thêm cho mình cái sự mua thù chuốc oán. Nhóm Con Ong khởi sự có ba người. Bấy giờ thêm ba nữa là sáu. Sáu thợ viết đều có công ăn việc làm đàng hoàng. Một đời kể có chức phận hân hoi. Tất cả cùng coi việc viết báo Con Ong là việc làm «cỏ vè» nhưng cần thiết trong xã hội thời nát mà một mình Chính phủ khó lòng làm đẹp nổi. Kể từ ngày viết Con Ong Nà Cầu đâm ra hư vì luôn miệng sai ngôn ngữ bần. Đêm nằm ngủ giật mình hoài vì chuyện ân oán giang hồ trên bước đường «hành hiệp». Viết hiền như con nai vàng ngơ ngác, độc giả chửi bới. Viết tàn bạo, ác ôn, nhà nước giận. Ôi, Con Ong ở vào cái thế kẹt. Rất mong nhà nước thông cảm và bạn đọc thương hại nếu như mai này anh em có bỏ nghề hay bỗng trở thành những con nai vàng đối lập.

ĐỪNG ĐI QUÁ ĐÀ MÀ HỒ

Thông điệp 2-11-1968 của Tổng thống Nguyễn Văn Thiệu đọc trước lưỡng viện quốc hội không những đưa Tổng thống vào lịch sử đấu tranh của dân tộc mà còn làm cho dân chúng dám nâng mặt nhìn lên. Nguyễn Văn Thiệu xứng đáng là lãnh tụ chống Cộng. Nếu hàng thông tấn UPI trước đây cho rằng Việt Nam không có lãnh tụ chống Cộng thì Tổng thống Nguyễn Văn Thiệu đã trả lời họ ngày 2-11 vừa qua. Lập trường của nhân dân ta đã được Tổng thống làm sáng tỏ qua thông điệp lịch sử 2-11. Lập trường đó không phải là lập trường của kẻ hiếu chiến, ngoan cố. Chúng ta thềm hòa bình nhưng chúng ta không cam đành chịu nhục để được hưởng hòa bình giả tạo. Chúng ta không đồng ý với thái độ trịch thượng của Chính Phủ Johnson. Không đồng ý hay chống chính sách Johnson không có nghĩa là bài Mỹ, chống dân tộc Mỹ, vô ơn những chiến sĩ quả cảm Mỹ đã gục chết tại chiến trường Việt Nam cho lý tưởng tự do, dân chủ của loài người, nói chung, và của dân tộc ta, nói riêng.

Phải lấy làm hạnh diện khi thấy cái khí phách của dân tộc đã tìm lại được sau thông điệp 2-11 của Tổng Thống. Song, dường như, Nà Cầu lại thấy một số người đang đi quá đà. Một số các ông dân biểu đã hung hăng con bọ xít. Ông thì đòi bắt đại sứ Bunker và giải giới quân đội Mỹ đang chiến đấu ở Việt Nam. Ông thì lú lập quên cả lòng hiếu khách của dân tộc, sống sượng đuổi đại sứ Bunker về nước. Ông thì tuyên bố vung tay mạt cơi Mỹ là kẻ thù của dân tộc, Mỹ xâm lăng cả Bắc lẫn Nam Việt. Chửi bới như vậy sượng mồm lắm, mị dân lắm nhưng vô trách nhiệm. Cộng Sản nó chỉ chờ chúng ta chửi Mỹ là kẻ thù của dân tộc để nêu cao cờ chính nghĩa chó má của chúng. Nếu đã tin tưởng vào sự lãnh đạo sáng suốt của Tổng Thống, Nà Cầu yêu cầu quý vị dân biểu đừng chửi Mỹ văng mạng nữa. Hãy đề Tổng Thống, Phó Tổng Thống, Thủ tướng to thái độ với Chính phủ Mỹ. Quý vị hung hăng con bọ xít chửi bới, quý vị sẽ biến sự chống đối chính sách của ông Johnson thành sự bài Mỹ ở miền Nam thì rồi đây hậu quả sẽ khó mà lường. Nhờ quý vị một tí.

ĐỒNG Ý VỚI ÔNG TRẦN QUÝ PHONG

Ngày 4-11-1968, sau hai ngày thông điệp lịch sử của Tổng thống Nguyễn Văn Thiệu ra đời, trong phiên họp khoáng đại của Hạ Viện, dân biểu Trần Quý Phong đã bày tỏ những ý kiến của ông về vấn đề Mỹ đơn phương ngưng oanh tạc toàn diện Bắc Việt. Nà Cầu hoàn toàn đồng ý với ông Trần Quý Phong. Văn trích đăng những nét chính trong bài tham luận của ông.

«Việc Tổng thống Johnson đơn phương quyết định ngưng oanh tạc toàn diện Bắc Việt và đồng ý cho đoàn quân xâm lăng của Hà Nội mệnh danh là Mặt Trận Giải Phóng Miền Nam tham dự hội nghị Ba Lê mà không nói rõ chúng phải nằm trong thành phần của Phái đoàn Bắc Việt đã tạo nên một tình thế vô cùng nguy hiểm cho toàn thể nhân dân, quân đội và chế độ dân chủ của Việt Nam Cộng Hòa».

Quyết định trên không những chỉ có tính cách nguy hiểm nhất thời mà sẽ còn tạo nên những tai hại dài chuyên cho sự sống còn của toàn dân Việt Nam. Biết bao nhiêu xương máu đã đổ ra không phải để ngày nay chúng ta chịu ngồi yên, cam đành số phận trước sự mịc cả, phân chia ảnh hưởng của các nước lớn.

Chúng ta phải tiếp tục chiến đấu tự vệ để tranh thủ cho kỳ được một nền hòa bình trong công bằng và danh dự, bảo đảm được sự toàn vẹn lãnh thổ của chúng ta. Chúng ta có trách nhiệm với các thế hệ mai sau và nguyện noi gương tiền nhân đã từng anh dũng chiến đấu trước bao nhiêu phong ba giông tố.

Dân tộc chúng ta đã bao lần chứng minh trước lịch sử là một dân tộc kiêu hùng bất khuất, quyết không bao giờ cam tâm cúi đầu làm nô lệ cho bất cứ ai và quyết không bao giờ đầu hàng giặc Cộng. Chúng ta cương quyết chiến đấu đến giọt máu cuối cùng. Chúng ta thành thật ghi ơn các đồng minh đã đóng góp xương máu và tài sản cho cuộc chiến đấu cam go nhưng danh dự này. Tuy nhiên chúng ta cũng cần nói lớn cho thế giới biết rằng: nếu cần, chúng ta sẽ sẵn sàng chiến đấu đơn độc. Chúng ta phải hét to cho bạn cũng như thù biết rằng chúng ta không hèn nhát, chúng ta không hoàn toàn ý lại vào người khác.

Để tiếp tục đẩy mạnh cuộc trường kỳ kháng chiến chống xâm lăng Cộng sản này, chúng tôi long trọng yêu cầu Hành-pháp:

1.— Cấp bách tạo lập 1 thể nhân dân đoàn kết rộng rãi chung quanh lập trường tích cực chống Cộng cứu nước. Phải xóa bỏ hết hận thù giữa người quốc gia với người quốc gia, phải gạt hết mọi tị hiềm cá nhân, bè phái, địa phương, tôn giáo, cũ mới, tiếp xúc và qui tụ mọi nhân vật chính trị, mọi đoàn thể quần chúng để cùng bàn thảo kế-hoạch và phân chia công tác cứu nước.

Đối với bầy lang sói Cộng sản, chúng sẽ không phân biệt ai là công giáo, ai là Phật giáo, ai là người miền Nam, ai là người miền Trung, miền Bắc, ai là người cũ ai là người mới, ai là Đại-việt, ai là Càn-lao v.v...

Chúng sẽ coi tất cả chúng ta và con cháu chúng ta là những bầy nô lệ trong bộ máy hà khắc, tàn bạo của chúng mà thôi.

Trước nguy cơ có một không hai trong quá trình lịch sử của dân tộc, chúng ta phải đoàn kết nhất trí để cứu nhà cứu nước.

2.— Chinh đốn và tăng cường quân đội bằng cách duyệt lại ngay tổ chức, chiến thuật, chiến lược, tư tưởng tác chiến cũng như thực tế đoàn kết toàn dân, toàn quân bằng cách gọi trở về phục vụ trong quân đội tất cả những quân nhân đã vì một lý do chính trị quốc gia nào đó mà bị gạt bỏ ra khỏi hàng ngũ quân đội kể từ sau ngày 1-11-63. Nếu không có hành động cụ thể chứng minh thì những lời hô hào đoàn kết sẽ chẳng có một giá trị thực tế nào.

3.— Trừng trị tất cả những cá nhân hay tổ chức bất tán thành hay chống lại lập trường nhân dân ấy, bằng những hành động có tính cách tuyên truyền, sách động quần chúng, đầu độc dư luận. Đồng thời tất cả những nhật báo, tạp san mập mờ kêu gọi thương thuyết với Mặt Trận Giải Phóng Miền Nam hay kết án chiến tranh mà không kết án kẻ gây ra chiến tranh là Cộng Sản Bắc Việt. Đồng thời nâng đỡ các cơ quan ngôn luận có tinh thần chống Cộng rõ rệt, đầu cho có bất đồng chánh kiến với Chính Phủ trong chi tiết.

4.— Đẩy mạnh các cuộc hành quân bình định diệt địch, cương quyết đuổi sạch Cộng Sản xâm lăng ra khỏi biên giới bất kể có sự yểm trợ tích cực hay không của các đồng minh. Đồng thời phát động ngay một phong trào rộng lớn xây dựng cơ sở quần chúng, tổ chức tự vệ thành và thôn trang chiến đấu, theo phương châm hành động tự lực tự cường.

Dù đồng ý với ông dân biểu Trần Quý Phong, Nà Cầu vẫn lo ngại cái sự «tự lực tự cường». Ở vào cái thế như thế, lại phải đương đầu với Cộng Sản, «tự lực» rất ư là vất vả và chần lăm tay bần. Hóa cho nên, Nà Cầu mới xin quý vị hung hăng chửi Mỹ là kẻ thù của dân tộc Giao Chi hãy «phục mê la ghèn» giùm!

THÀNH QUẢ CỦA ÔNG BÙI ĐIỂM

Ông Bùi Điểm, linh hồn của nhà thủ tướng chuyên nghiệp Phan Huy Quát, quân sự quạ mo của nhiều quan lớn thời nay, đã đi làm đại sứ Giao Chi ở Mỹ. Chính sách của Mỹ, đối với Việt Nam, thành thật hay giả dối, theo Nà Cầu, một phần là do sự khéo léo và dân tộc của các ông đại sứ Việt Nam ở Mỹ. Ông Bùi Điểm đã không có sự khéo léo đó. Có người bảo ông là CIA thứ «A Giảng Lefort». Đường đường là một vị đại sứ, ông Bùi Điểm phải sang Paris ăn chức năm chớ, bám sát lấy ông Harriman để dò hỏi tin tức. Thế là yế rồi. Ông Bật lửa Rông xon gần ông Bùi Điểm, xa tởn tởn Thiệu. Rông xon hoàng đế tiếp xúc với Bùi Điểm, chắc thấy để báo theo tinh thần bài «Gọi Dạ Báo Vàng» ở cuốn «Quốc Văn Giáo Khoa Thư» lớp đồng, ấu nên bèn nhớ tới câu «Tel maitre, tel valet». Và ông ta đã đơn phương ngưng oanh tạc Bắc Việt và đòi Việt Nam Cộng Hòa ngồi chung mí ly Giải Phóng Ác Ôn. Hoàng đế Rông xon đã vỡ mặt, vỡ mộng. Việt Nam không phải toàn hàng người giống ông Bùi Điểm! Việt Nam, ông Rông xon bật lửa đã biết rồi đấy, còn nhiều người hách lắm. Thí dụ một người tên là Nguyễn Văn Thiệu. Chỉ tiếc những Đinh Trinh Chính, Bùi Điểm đã không đủ khả năng đánh bưng thêm uy tín của lãnh tụ Nguyễn Văn Thiệu. Mà chỉ đủ khả năng làm thiên hạ làm tưởng dân tộc Việt Nam ai cũng giống Đinh Trinh Chính! Nà Cầu xin ghi thêm một điểm trong dự thảo quyết nghị do dân biểu Trần quý Phong soạn:

— «Kiểm điểm lại hàng ngũ lãnh đạo chính quyền, trách nhiệm lập trường chính trị của các cấp lãnh đạo, và cách chức tức khắc những viên chức nhất là những Tổng, Bộ trưởng nào không triệt để tán thành và tích cực đấu tranh cho lập trường nhân dân».

Đề đồng ý, đồng ý.

NGUYỄN THỊ ĐỊNH

HAY NGUYỄN THỊ BÌNH

Các nhật báo đều đã loan tin một phún, Giải Phóng tên là Nguyễn thị Định hay Nguyễn thị Bình gì đó, đã cầm đầu một phái đoàn Giải Phóng Giết Người qua Paris để phó hội tay ba mí ly Mèo (Johnson) và dân thầy Vem của chúng. Để cho chính danh, từ nay, Con Ong gọi Bắc Việt là Vem bõ, Giải Phóng Giết Người là Vem con. Vậy thì Phún thị Bình đã bắt bầy Vem con sang Paris. Việt Nam Cộng Hòa không thêm ngồi chung với Vem con. Nhưng cũng cần một Phún có mặt ở Paris để đấu hót phá bình chửi? Nà Cầu thấy những người đàn bà nổi tiếng ở Giao Chi như quý bà Vem, phước Đại, Phan nguyệt Minh, Kiều lệ Thu, Trần thị Phấn, Trần kim Thoa đều là quý bà lịch sự, học thức, thiếu ngôn ngữ sống sượng để đấu với Phún Vem. Trừ trang quốc mẫu Thập Thành, không ai đủ ngôn ngữ sống sượng chọi với ngôn ngữ thô bỉ của Vem. Yêu cầu có Thập Thành sang Pháp gặp Nguyễn Thị Bình. Và yêu cầu Nhà Báo Chí cho có Thập Thành xử dụng ngôn ngữ sống sượng với Vem.

ĐOÀN VĂN NGHỆ VIỆT NAM

Theo bản tin đọc ở Tôi Hát Và Nói, Đoàn Văn Nghệ Việt Nam đã được kiều bào ta ở Tây và các thân hữu Pháp hoan hô nhiệt liệt. Báo chí Paris ca ngợi hết mình. UPI đánh tin đi khắp thế giới báo tin Đoàn Văn Nghệ Việt Nam thành công lừng lẫy.

Thế là những anh viết báo thổi mồm đã trắng mắt ra. Chưa biết người ta làm ăn ra sao đã nặng lời chỉ trích. Con Ong xin sám hối. Muốn ngàn lần sám hối: Và thành thật bái phục ông Tổng trưởng Tôn thất Thiện đã có mắt tinh đời khi quyết định cử Đoàn Văn Nghệ Việt Nam đem chương đi đấm xù người. Ông Tổng trưởng còn tỏ ra phong lưu mã thượng ở điểm bị báo chí chỉ trích nặng nề, vẫn không thêm lên tiếng. Để việc làm chứng minh. Và sự thành công của Đoàn Văn Nghệ Việt Nam ở Paris đã trả lời giùm ông những bài báo sống sượng.

HỒI KÝ LÀM BÁO

Bạn đọc nhớ cắt kỹ số Con Ong này. Đây là số báo kỷ niệm vừa bi đát vừa buồn cười. Nà Cầu sẽ nhớ suốt đời số 45, con số thể lượng đối với anh em Con Ong dù nó... 9 nút. Giải thích ư? Xin chờ đợi một thiên hồi ký làm lý khi bầu trời hết vẩn mây đen u ám. Nà Cầu viết tới đây thì bắt đầu khóc. Khóc thương người và thương mình.

Chủ nhiệm kiêm chủ bút NGUYỄN VĂN MINH

Thư từ, bài vở và ngân phiếu đề tên

NGUYỄN VĂN MINH

In tại nhà in riêng CON ONG 101 Võ Tánh Sa